

በመግለጽ ሲለናበታቸው ቆየ። በስተመጨረሻ ያ መንገደኛ በቀለለተኛ ርምጃ ወደ ካፒቴኑ ቀርቦ ተሰናበተው። ካፒቴኑም ደጋግሞ ካስተዋለው በኋላ

“ታምመህ ነበር?” ሲል ጠየቀው።

“በጭራሽ” አለ መንገደኛው።

“አንድም ቀን ምግብ ቤት ውስጥ አላየሁህም”

“አዎን የራሴን ስንቅ ስበላ ነው የቆየሁት”

“ለምን?”

“ለዚያ የሚሆን ብር አልነበረኝም”

“የጉዞ ቴኬት ቆርጠሃል አይደል?”

“በሚገባ፤ ይኸው ቀሪው!”

“ታዲያት ቴኬቱን ስትገዛ የከፈልከው ገንዘብ ሁሉንም ወጪህን ያጠቃለለ ነበር። በቀን ሦስቱ የመመገብ፤ ሁለት ጊዜ መቅሰስ የመብላት፤ የመዋኘት፤ በዳንስ አዳራሹና በፊልም መዝናኛው ያለገደብ የመገልገል፤ የአካል ማጎልመሻ አንቅስቃሴ የማድረግና አንዲሁም ፀጉርህን የመስተካከል መብት ነበረህ!” አለ ካፒቴኑ በጣም አዝኖ።

ምን ያስተምረናል?

ግለሰቡ ቴኬቱን ሲቆርጥ ያላስተዋለው ጥቅማጥቅም ጎድቶታል። ይህ ደግሞ የታወቀው በጉዞው ማብቂያ መሆኑ የበለጠ አሳዛኝ አደረገው። አንዳንዶች የዘላለማዊነት ስጋት የሚገባቸው ምድራዊ ጉዞአቸውን ሊጨርሱ ሲሉ ነው።

አንዳንዶች ደግሞ ወደ ጌታ አንዲመጡ ሲጋበዙ ውጭ የለመዱት ደስታ የሚወለድባቸው ይመስላቸዋል። ግን አውነተኛው ደስታ ያለው በአግዚአብሔር ቤት መሆኑን አያውቁም።

የበለጠ የሚያሳዝኑት ደግሞ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ተቀምጠው ከበረከት የጎደሉ ናቸው። ከዘላለም ሕይወት ጋር አብሮ የተሰጠውን ማዕቀፍ (Package) ለላላወቁ አንደ ተራ ሰው ይኖራሉ። ንሰር ሊሆኑ የተገባቸው አንደ ጫጩት መሬት ይቆፍራሉ። ለአብነት ያህል አንኳ ቃሉ በሮሜ 8:32 ላይ “ስገዛ ልጄ ያልራራለት ነገር ግን ስለ ሁላችን አሳልፎ የሰጠው ያው ከእርሱ ጋር ደግሞ ሁሉን ነገር አንዲያው አንዴት አይለጠንም?” ይላል።

ፈጣሪህን አሳየኝ

የተሰጠውን የማስተማር ሥልጣን በመጠምዘዝ በአግዚአብሔር አናምናለን የሚሉ ተማሪዎቹን ዕለት ተዕለት የሚያንጓጥጥ አንድ አምነት የለሽ መምህር ነበር። አንድ ቀን አንደለመደው ሁለተኛ ከፍሎችን ሲያስተምር ቆየና አምላክ የለም የሚለውን ፍልስፍናውን አያራገበ በሕልውናው በሚያምኑት ላይ ሊያላግጥ ተነሣ። ግን አልቀናውም። አንደ ሌላው ጊዜ የሚበቃውን ያህል ተሳልቆ ከመጨረሱ በፊት

ተግዳሮት ገጠመው። እናም በእምነቱ ብርቱ ከሆነ የሰባት ዓመት ልጅ ጋር ተጋጠመ። እንዳይናገር ገድቦ የሚበቃውን ያህል ካሸፈበትና ለጓደኞቹም መላቂያ ካደረገው በኋላ እንድ ጥያቄ አቀረበለት።

“ለመሆኑ እግዚአብሔርን አይተኸዋል?”

“እላየሁትም”

“ታዲያ ሳታየው እንዴት አለ ትለኛለህ?”

“ለማመን ማየት እያሻኝም”

“ካላየኸው መኖሩን እንዴት አወቅህ?”

“መኖሩን ለማወቅም ማየት የግድ እይሆንም”

“በል አምላክህን እላየኝ፤ ያለበለዚያ ሁለተኛ...”

“እሺ እሳይዎታለሁ!”

“የት አለ?”

“እንውጣና ላሳይዎ”

“ፀሐይቱን ያዩአታል?”

“አዎ...ታዲያ...የት አለ...?”

“ፀሐይቱን ትክ ብለው ይመልከቷት”

“እልችልም፤ ዐይኔ ይጥፋ እንዴ?”

“ግድየለም ይዩለት፤ እዚያ ነው ያለው”

“እልችልም”

“ታዲያ ፍጥረትን አተኩረው ለማየት ከተቸገሩ እንዴት ፈጣሪን ያያሉ?”

ምን ያስተምረናል?

የገባው ዘማሪ “የእግዚአብሔር ሕግ ፍጹም ነው፤ ነፍሱን ይመልሳል፤ የእግዚአብሔር ምላክር የታመነ ነው፤ ሕፃናትን ጠቢባን ያደርጋል” ይላል (መዝ. 19:17)። በሌላም ስፍራ “የቃልህ ፍቺ ያበራል፤ ሕፃናትንም አስተዋዮች ያደርጋል” ብሎ ይናገራል (119:130)። ይህንን ብላቴና ከእምነት የለሹ መምህር ጋር ለመደራደር የረዳው ቃሉ ነው። ከተጻፈውም አልፎ ጥበብን ጨብጧል።

የእኛ ኃላፊነት በተቻለን መጠንና በሁሉም መስክ ምላሾችን ዝግጁ ማድረግ ነው። ይህም ስለ ተለፋችን ለሚጠይቁን አመርቂ ምላሽ ለመስጠት ከምናደርገው ዝግጅት ይጀምራል። እለን ስለምንለው የዘለዓለም ሕይወት ሰዎች ቢጠይቁን ምላሽ እንዳናጣ ያንንም በትግትናና በእኩብሮት እንድናደርገው የእግዚአብሔር ቃል በእንደኛ ጴጥሮስ ሦስተኛው ምዕራፍና እለራ አምስተኛው ቁጥር ላይ በግልጽ ይነግረናል። “ዳሩ ግን ጌታን እርሱም ከርስቶስ በልባችሁ ቀድሱት። በእናንተ ስላለ ተለፋ ምክንያትን

ለሚጠይቁዎችሁ ሁሉ መልሰ ለመሰጠት ዘወትር የተዘጋጃችሁ ሁኑ፤ ነገር ግን በየዋህነትና በፍርሃት ይሁን።

ሁሉ ለበጎ

ሁለት ወጣቶች ለእጭር ጊዜ ሚሰዩናዊ እገልግሎት ወደ ናይሮቢ በመጓዝ ላይ ላሉ ያጋጠማቸው እንዲህ ነበር ።

እነዚሁ ሁለት የኮሌጅ ተማሪዎች አብረው የሚማሩና ትምህርት ቤታቸውን በአሜሪካ የእግር ኳስ ውድድር የሚወከሉ ሽጋ ተክለ ሰውነት ያላቸውም ጭምር ነበሩ። የመጀመሪያውን በረራ ጨርሰውና ለንደን ደርሰው ለማረፍ ሲሞክሩ ኃይለኛ ዝናብ ስለነበር ያን ለማሳለፍ ሲዞሩ ሌላው አውሮፕላን አመለጣቸው። ስለሆነም ለሚቀጥለው በረራ በርካታ ሰዓቶችን በአውሮፕላን ማረፊያው ለመቀመጥ ተገደዱ። ጉዞአቸው እግዚአብሔርን ለማገልገል ነውና ይህ ነገር ለ እነዚህ ወጣቶች አልተዋጠላቸውም። ይልቁንም ስለዚህ ጉዞ በግልም ይሁን በቡድን ለረጅም ጊዜ መጸለያቸውን ሲያሰታውሱ የባለ ተደናገራቸው።

ጊዜው እንደምንም ደርሶ ቀጣዩን አውሮፕላን ለመላፈር ሲሞክሩ በሚፈልጉት “ኢኮኖሚ” ክፍል ውስጥ ትርፍ መቀመጫ አልነበረም። ስለሆነም በእንደኛ ማዕረግ ፊት ወንበር ላይ ቦታ ተሰጣቸው። በረራው ተጀምሮ ብዙም

ሳይቆይ አውሮፕላኑ በፍጥነት ወደ ታች መምዘግዘግ ጀመረ። አወራረዱ ጤናማ ስላልነበር ተላፋሪዎች ሁሉ መርበድበድ ጀመሩ። ጫጫታና ጩኸት አውሮፕላኑን ሞላው። ከማንም በላይ ግራ የተጋቡት ግን እነዚያ ሁለት ወጣቶች ነበሩ። ይህን በረራ ለሰዓታት ተቀምጠው መጠበቃቸው ሳያንሰ እሁን ደግሞ የመጡበትን እገልግሎት አንኳ ሳይጀምሩ ሊከሰከሱ ነው። እጉረምርመው ሳይጨርሱ ከበረራው ክፍል የኳኳታ ድምፅ ሰሙ። ሳያቅማሙ ተጠቃቅሰው ወደዚያው ሮጡ። ፈርጣማ ሰውነት ያለውና እንደ ጎልያድ የገዘፈ አንድ ሰው የፓይለቱን ሥፍራ ለመንጠቅ ሲታገለው ነበር የደረሱት። ጊዜ ሳያጠፉ እነዚህ ረዣዥምና ጠንካራ ሰፖርተኞች ከጠላፊው ጋር ግብግብ ገጠሙ። እነርሱ ፋታ የሰጡት ፓይለት ደግሞ አውሮፕላኑን እንደገና አቃንቶ ወደ ትክክለኛው ከፍታ መለሰው። ወጣቶቹም ከእልህ እስጨራሽ ትግል በኋላ ጠላፊውን በቁጥጥር ሥር አዋሉት።

ምን ያስተምረናል?

ልናገለግለው ሰንነሣ ሁሉ ነገር ያለ እንቅፋት የሚከናወን ይመስለናል። የሚታየን የእግዚአብሔር ሁሉን ቻይነት ብቻ ነው። ለእነዚህም ወጣቶች መደናገር ምክንያቱ ይኸው ሳይሆን አይቀርም። ማንም በእነርሱ ሥፍራ ቢሆን ማጉረምረሙ አያስገረምም። የሆነ ሆኖ መጨረሻ ላይ የሆነውን ሲመለከቱ እሁንም እግዚአብሔር ሁሉን

በመቆጣጠር ላይ መሆኑን ሳይገነዘቡ እይቀሩም። እውሮፕላን ያመለጣቸው ኋላ ም ለበረራ መቆጣጠሪያው ሥፍራ የቀረበ ወንበር የተሰጣቸው የብዙዎችን ሕይወት ለመታደግ እንደነበር ሲገባቸው ቅሬታቸው እንደ ጉም ብን ብሎ እንደጠፋ እንጠራጠርም። “እግዚአብሔርንም ለሚወድዱት እንደ አሳቡም ለተጠሩት ነገር ሁሉ ለበጎ እንዲደረግ እናውቃለን (ሮሜ.8:28)።

ጥንቸልና ዔሊ

ከዕለታት በእንዱ ቀን ጥንቸል ዔሊን እንዲህ ስትል እንቋሽሽቻት። “እንቺ ቀርፋፋ እንዲሁ ዘላለምሽን እንደተጎተተሽ አሰሽ ። እኔ የምለው መቼ ነው መሮጥ የምትጀምረው? መቼስ ነው የምትወዳደሪው?”። ግን ይህ አባባሏ አዲስ አልነበረም።

የጥንቸል እፍ አላስኖር ያላት ዔሊ እንድ ቀን እንወዳደር የሚል ጥያቄ አቀረበች። ጥንቸልም ልቧ አስኪፈርሰ ስቃ ተስማማች።

እናም ውድድሩ ተጀመረ።

ጥንቸል ተፈተሰከች። እቧራውን እስነሥታ በረረች። ዔሊ ደግሞ እንደተለመደው መንቋቋቋን ቀጠለች። ጥንቸል ውድድሩን ካጋመሰች በኋላ ዘወር ብላ ስታይ ዔ ሊ በእካባቢው የለችም። ስለዚህ ትንሽ ልረፍ አላችና ወደ ጥግ

ወጥታ ጋደም እላች። እሯሯጧ ፈጣን ስለነበርና ስለደከማት ወዲያውኑ እንቅልፍ ወስዳት።

ዔሊ በበኩሏ በተለመደው ቀስስተኛ አካሄዷ እየተጎተተች ከእኩለ ቀን በኋላ ከውድድሩ ማብቂያ ደረሰች። ተሰብስበው የነበሩት እንሰሳትም በታላቅ ጭብጨባ፣ ፋጨትና ድምፅ እካባቢውን አናወጡት።

ይህኔ ጥንቸል ከእንቅልፏ በርግጋ ተነሣች። እንደ ከዋከብት ተወርወራና በ ሩጫ ገሥግሣ በሰኮንዶች ልዩነት ወደ ፍጻሜው ደረሰ ች። ግን የጨረሰችው በሁለተኝነት ስለነበር መሸነፏ ተረጋገጠ። ከዚያ በኋላ ደግሞ አልፎከረችም።

ምን ያስተምረናል?

ጥንቸል ፈጣን ሯጭ ዔሊ ደግሞ ቀርፋፋ መሆናቸው ተብሎ ያስቀሰት ነገር ነው። የጥንቸል ፋከከር ከሌሎች ፈጣን ጥንቸሎች እንጂ ከዔሊ ጋር ሊሆን አይችልም። ብታሸንፍም እንኳ ዔሊን አሸነፈች ብሎ የሚያወራ ባልተገኘም ነበር። ከእኛ የሚያንሱትን እ ያየን አነርሱን ከማብጠልጠል ይልቅ የሚበልጡንን ለመፎካከር ነው መዘጋጀት ያለብን። በመንፈሳዊው ጉዞም ቢሆን የወደቁትን እንድናነሣ፣ ሰደከሙት እንድንማልድና ያዘነትንም እንድናጽናና ነው ጥሪአችን። “ የደከሙትን እጆች አበርቱ፣ የላሉትንም ጉልበቶች አጽኑ። ፈሪ ልብ ላላቸው። እነሆ፣

አምላካችሁ በበቀል በአግዚአብሔርም ብድራት ይመጣልና፥
መጥቶም ያድናችኋልና በርቱ፥ አትፍሩ በሉአቸው”
ኢሳ.35:3-4።

እንደ ስምህ ሁን

ናፖሊዮን የተባለውን ፈረንሳዊ ጦረኛ በጀግንነቱ
ዓለም ሁሉ ያውቀዋል። ዋተርሎ ላይ በትንሽ ውጊያ
ከመሸነፉ በፊት ታላላቅ ጦርነቶችን መርቶ እስደናቂ ድሎችን
ተቀዳጅቷል።

ይህ ሰው ከማንኛውም የጦር መሪ የሚለይባቸው
የተሰዩ ባሕርያት ነበሩት። ከነዚህም እንዱ የተፋፋመውን
ውጊያ ፊት ቀድሞ ከመምራትም ባሻገር በድንገት ወደ ኋላ
ተመልሶ የጦሩን የኋላ ደጀን ዝግጅት እንዲሁም አቅርቦቱን
መስለሉ ነበር።

ታዲያ እንድ ቀን እንደ ልማዱ ፈረሱን እየጋሰበ ወደ
ኋላ ዞሮ የጦሩን ስንቅና ትጥቅ ሲቃኝ አንድ ወጣት ወታደር
ተመለከተ። በጠባቂነት የተመደበው ይህ ቃፊር ምንም አንኳ
ከውጊያው በመቶዎች በሚቆጠር ርቀት የራቀ ቢሆንም ጥግ
ይዞ ይንቀጠቀጥ ነበር። ምናልባትም ጠላቶቹ አጥቅተው
ወደዚህ ከተጠጉ ምን እንደሚውጠው አሰቦ ሊሆን ይችላል።

ለማንኛውም ናፖሊዮን ወደወጣቱ ተጠግቶ ስሙን
ጠየቀው።

“ማን ትባላለህ?”

“ናፖሊዮን”

“ምን?”

“ናፖሊዮን”

“እርግጠኛ ነህ?”

“አዎን መጠሪያ ስሜ ነው”

“እንግዲያውስ ወይ ስሜን መልስ ወይ አንደኔ ሁን!”

ምን ያስተምረናል?

ናፖሊዮን ታላቅ ጀግና ተዋጊ ሆኖ ሳለ ሞክሼው
ድንጉጥ መሆኑን አልወደደውም። ሰምን ቢሉ የአርሱን ስም
ተሸከሟል። “ናፖሊዮን የተባለው ጀግና” በተባለበት
አንደበት “ናፖሊዮን የተባለው ፊሪ” እንዲጠራ አልፈለገም።
እናም ምርጫ ሰጠው። ወይ አርሱ ን መምሰል አልያም
ስሙን መቀየር። መሆን ወይም አለመሆን ነው ጥያቄው።

እኛም ዛሬ አዳኞችንን ለመምሰል ተጠርተናል።
በስማችን ከርስቲያን ተብለን በሥራችን ግን ራሳችንን ስንሆን
አያምርም። ናፖሊዮን ወታደሩን እንደ አርሱ እንዲሆን
ከማዘዝ ያለፈ መፍትሼ አልሰጠውም። ከርስቶስ ግን
የሚያስችለንን መንፈስ ከአባቱ ተቀብሎ ልኮልናል። ይህንን
በኑሮው የተገበረው ጳውሎስ በሙሉ ድፍረት “አኔ

ክርስቶስን እንደምመስል እኔን ምሰሉ" ይሰናል (1 ቆሮ.11:1)።

የጣቶች ፋክክር

አንድ ቀን እውራ ጣት ባነሣው አሳብ ጣቶች ክርክር ገጠሙ። ውዝግቡም እንደሚከተለው ነበር።

እውራ ጣት "በነገራችን ላይ ሰዎች ደስ ሲሰኙ ወይም ግብ ሲያቆጥሩ እኔን ወደ ላይ እንደሚቀሰሩኝ እስተውላችኋል? በዚህ ላይ ክናንተ መካከል ወፍራሙና ጠንካራው እኔ ነኝ፤ ለዚህ ነው እውራ ወይም ዋና የሚል ስያሜ የተሰጠኝ። ስለዚህ ከዛሬ በኋላ እኔን ልታከብሩኝ ይገባል" አለ።

ሌላ ጣት "እላፊ አግዳሚውን በመጠንቆልሽ፤ ሌላ ጣት እያሉ ስም እወጡልሽ" ተብሎ የተገጠመልኝ እኔ ምን ልበል? ሰው ሁሉ አንድ ጦር የሚፈራኝ እኔን አይደለም አንዴ? የጣት መጠቋቋሚያ ሆንኩ ያለ ሰው የሚያወራው እክ ስለ እንተ ሳይሆን ስለ እኔ ነው። እና እኔን አክብሩ ከማለትህ በፊት ሌሎች የተሻሉ መኖራቸውን ልታጤን በተገባህ ነበር። በፈረንጆቹ ዘንድ ጠቋሚ ጣት ነው የምባለው። እቅጣጫ እመላካች መሆኔ ሌላ ክብር ነው። በአማርኛ ሌላ ጣት መባሌ በሰርቆት ካላሰጠረጠረኝ በስተቀር ክብር የሚገባው ለእኔ ነው።

መካከለኛ ጣት "ክርክራችሁ ይደንቃል። ለመሆኑ ከሁላችሁ በቁመት የላቀ መኖሩን እንዴት ዘነጋችሁ? ከሁላችሁ ከፍ ብዬ መታየቴ እክ በተፈጥሮ ሰከብር መታጨቴን ይመስክራል። ደግሞም እኮ የትጭጭት ቀለበት ሀ ብሎ የሚያርፈው እኔ ላይ ነው። በሉ ጭቅጭቁን እቁሙና እንከባበር!"

የቀለበት ጣት "ይገርማል! እኔ መቼም አናንተ የምታወሩትን ያህል መቀባጠር አልወድም። ግን በባዶ መንኳኳት ምንድነው? ሰለፍታ ዘወር በሉና ተመልከቱኝ እስኪ፤ የባለቤቱ ሃብት አደራ የተሰጠው ለማን ነው? ወርቁ እልማዙና ዕንቁው ያረፈው እኮ ማንም ላይ ሳይሆን እኔ ላይ ነው። ስሜንም የቀለበት ጣት ብለውታል። አርፋችሁ እኔን እክብሩ ድሃ ሁሉ!"

ትንሿ ጣት "እኔ የሁላችሁ ታናሽ ነኝ። የማደግና ረጅም ዕድሜ የመኖር ዕድሌ ሰፊ ቢሆንም እኔን አክብሩ አልልም። ግን እስኪ አንድ ጥያቄ ላቅርብላችሁ። ከእናንተ መካከል ብቻውን የወደቀ ዕቃ ማንሣት የሚችል ማነው? መልሱ ማንም ይሆናል። ስለዚህ ክብር ፍለጋ መከራከሩን እቁሙና ተባብረን አንሥራ። እንዳችን ያሰሌላው ምንም ልናደርግ አንችልም"

ምን ያስተምረናል?

ጣቶቹ የዘነጉት አንድ አካል መሆናቸውን ነው። ደግሞም ትንሿ ጣት አንዳለችው አንዳቸው ያለሌላው ምንም ሊያደርጉ አለመቻላቸውን ነው። ሰውን ሊጨብጡ፣ ዕቃ ሊያነሡም ይሁን ሊተይቡ ሲፈልጉ የትኛውም ሥራ በአንድ ጣት ሊከናወን አይችልም። በርግጥ አንዳቸው ከሌላቸው ጎላ ብለው የሚታዩበት ጠንካራ ጎን ሊኖራቸው ይችላል። አላቸውም። ያ ግን የመለያየት ምክንያት ሊሆን አይገባውም።

ብዙዎቻችን አካል በሆንንበት የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያንም ተመሳሳይ ችግሮች አሉ። እኔ ከሌለሁ ይህ ቤተ አምልኮ ይዘጋል ፤ ምዕመኑም ይበተናል ብለው በአንደበታቸውም ባይሆን በሁኔታቸው ደፍረው የሚናገሩ ጥቂት አይደሉም። አነርሱ ከሌሉ የመዘምራን ቡድኑ አንደሚፈርስ የሚያስቡ ድምፃውያን አሉ። አነርሱ ዘወር ካሉ የጋዜጣና መጽሔፍ ሕትመት እንደሚቆም የሚወራረዱ ጸሐፍትም እንዲሁ። መጽሐፍ ቅዱስ ይህንን እያበረታታም። ለአመራር የተቀቡ ቢኖሩም ሥራው ግን አነርሱ በሌሉበትም ይቀጥላል። ደግሞም የወንጌል ሥራ የሚሠራው በሕብረት ነው። ለሰ ሁሉም አስፈላጊነት ቃሉ አንዲህ ብሎ በሰፊው ያብራራልና። “አካል ብዙ ብልቶች አንጂ አንድ ብልት አይደለምና። አግር እኔ አጅ አይደለሁምና የአካል ክፍል አይደለሁም ብትል፤ ይህን በማለት የአካል ክፍል መሆን ይቀራልን? ጆሮም እኔ ዓይን አይደለሁምና የአካል ክፍል

አይደለሁም ቢል፤ ይህን በማለቱ የአካል ክፍል መሆኑ ይቀራልን? አካል ሁሉ ዓይን ቢሆን መለማት ወዴት በተገኘ? ሁሉም መለማት ቢሆን ማሸተት ወዴት በተገኘ? አሁን ግን አግዚአብሔር እንደ ወደደ ብልቶችን እያንዳንዳቸው በአካል አድርጎአል። ሁሉም አንድ ብልት ቢሆንስ አካል ወዴት በሆነ? ዳሩ ግን አሁን ብልቶች ብዙዎች ናቸው አካል ግን አንድ ነው። ዐይን አጅን አታሰፈልገኝም ልትለው አትችልም፤ ወይም ራስ ደግሞ አግሮችን አታስፈልጉኝም ሊላቸው አይችልም። ነገር ግን ደካሞች የሚመለሱ የአካል ብልቶች ይልቁን የሚያሰፈልጉ ናቸው፤ ከአካልም ብልቶች ያልከበሩ ሆነው የሚመስሉን በሚበዛ ክብር አናለብሳቸዋለን፤ በምናፍርባቸውም ብልቶቻችን ክብር ይጨመርላቸዋል፤ ክብር ያላቸው ብልቶቻችን ግን ይህ እያሰፈልጋቸውም። ነገር ግን ብልቶች አርስ በርሳቸው በትክክል ይተላለቡ ዘንድ አንጂ በአካል መለያየት አንዳይሆን፤ ለጎደለው ብልት የሚበልጥ ክብር እየሰጠ አግዚአብሔር አካልን አገጣጠመው። አንድም ብልት ቢሣቀይ ብልቶች ሁሉ ከአርሱ ጋር ይሣቀያሉ፤ አንድ ብልትም ቢከበር ብልቶች ሁሉ ከአርሱ ጋር ደስ ይላቸዋል። አናንተም የክርስቶስ አካል ናችሁ እያንዳንዳችሁም ብልቶች ናችሁ” 1 ቆሮ.12: 14-27።

ፕሮፌሰሩና ጀልበኛው

ፕሮፌሰሩ ለአረፍት በሄዱበት ስፍራ በአጅ የሚቀዘፍ ጀልባ ይሣፈራሉ። ቀዛፊው በብዙ አከብሮት ደሴቶቹን አያሳያቸው ሳለ አንዳንድ ጥያቄ ያነሡበታል።

"አንግሊዘኛ ትችላለህ?"

"አልችልም ጌታዬ"

"ፈረንሳይኛስ?"

"አልችልም"

"ጀርመንስ ትሞከራለህ?"

"እርሱንም አልችልም"

"ታዲያ አንዴት ነው ከቱሪስቶች ጋር መግባባት የምትችለው? በጣም ያሳዝናል!"

አንዲህና አንዲያ አያሉ ጀልባ ቀዛፊውን በአግቦና በሽሙጥ መከራውን ሲያበሉት ቆዩ። ግን ወደተነሡበት በመመለስ ላይ ሳሉ ነገር ተቀየረ። ኃይለኛ ማዕበል ተነሣ። ጀልባዋንም እንደ ትንሽ አሻንጉሊት ይጫወትባት ጀመር። ይህኔ መጠየቅ የቀዛፊው ተራ ሆነ።

"ዋና ይችላሉ ጌታዬ?"

"በጭራሽ!"

"ታዲያ አንዴት ነው ከሞት የሚያመልጡት? በጣም ያሳዝናል!"።

ምን ያስተምረናል?

ቀዛፊው የቋንቋ ዕውቀት አልነበረውም፤ ግን ጀልባ መቅዘፍ እና በተሰይም ዋና ይችል ነበር። ፕሮፌሰሩ ደግሞ ቀዘፋና ዋና ቢቸግራቸውም በቋንቋዎች የተካኑ ይመስላል። ግን አያያዛቸው ትዕቢት ነበረበት። በአከብሮት ያስተናገዳቸውን ሰው ሲያንቋሽሹ ታይቷልና። ሆኖም በአፋቸው ቃል ተጠመዱና ያልዘገየ ፍርድ መጣ። ቋንቋ አሰማወቅ ሞትን አያስከትልም። ግን ጀልባ ገልብጦ ሊገድል የሚችል ወጀብ ተነሣ። "አትሳቱ፤ አግዚአብሔር አይዘበትበትም። ሰው የሚዘራውን ሁሉ ያንኑ ደግሞ ያጭዳልና፤ በገዛ ሥጋው የሚዘራ ከሥጋ መበሰበሰን ያጭዳልና፤ በመንፈስ ግን የሚዘራው ከመንፈስ የዘላለምን ሕይወት ያጭዳል። በንዝልም በጊዜው እናጭዳለንና መልካም ሥራን ለመሥራት እንታከት" (ገላ.6:7-9)።

የበለጠ ተአምር!

አስተማሪው እግዚአብሔር የለም አያለ ከተሰጠው ሥራ ውጭ የተማሪዎቹን አምነት ለማጥፋት ይጣጣራል። መጽሐፍ ቅዱስን የሰዎች ፈጠራ ነው ይልቁንም አቅመ ቢላች በቀቢፀ ተስፋ አንዲኖሩ የተጻፈ ተራ ወሬ ነው አያለ የትንንሾቹን አእምሮ ለመበረዝ ብዙ ያወራል።

በንግግሩ መካከል አንዲህ አለ። " ለዛሬ እንድ የለየሰት ውሸት በምሳሌ ላሳያችሁ። ቀይ ባሕር ለሁለት

ተከፈለ አስራኤላውያንም በደረቅ መሬት ተሻገሩ ሲባል ለምታችኋል አይደል? ተመራማሪዎች እንደደረሱበት ከሆነ ግን አነርሱ የተሻገሩት አርባ ኢንች ጥልቀት ባለው ውኃ ላይ ነው። አናስ ብትሉኝ ጫማቸው ርሶ ካልሆነ በስተቀር ምን አንዳይሆኑ ነው ውኃው መከፈል ያለፈለገው? አመኑኝ ይህ መጽሐፍ የዚህና ሌሎችም ልቦለዶች ጥርቅም ነው።”

በዚህ ጊዜ ከትናንሾቹ ልጆች አንዱ በታላቅ ድምፅ “ሃሌሉያ!” ብሎ ጮኸ። ለምን እንደጮኸ አስተማሪው ሲጠይቀውም ምክንያቱን እንዲህ ሲል በአጭሩ ተናገረ። “አግዚአብሔር የፈርዖንን ሠራዊት፣ ፈረሶቹና ሠረገሎቹን በአርባ ኢንች ውኃ ውስጥ ማለመጡ ገርሞኝ ነው። ካነበብኩትም ይልቅ አርለዎ ባሉት ውስጥ የባለ ተአምር አየሁ።”

ምን ያስተምረናል?

አንዳንዴ የወንጌሉ ጠላቶች የሰዎችን አምነት ለማጥፋት የሚመቱት መላ ጭራሹኑ የሚያራምደው ሆኖ ይገኛል። አንደ በልቴር ማተሚያ ቤት ማለት ነው። ሰውየው መጽሐፍ ቅዱስን ከአገልግሎት ውጭ ለማድረግ ተፃራሪ ጽሑፎችን ሊያትም ነበር የከፈተው። አርሱ ሲሞት ግን ከርስቲያኖች ገዝተው መጽሐፍ ቅዱስ ማተሚያ አደረጉት። ይህም አስተማሪ ያጠፋ መስሎት የልጆቹም አምነት ከፍ አድርጓል። መዝሙረኛው “ለዘላለም ለአኔ ነውና ትአዛዝህ

ከጠላቶቹ ይልቅ አስተዋይ አደረገኝ” አንዳለ አግዚአብሔር ለዚህ ብላቴና መምህር ነኝ ከሚለው ለው በላይ የሚያስብ እአምሮን ሰጥቶታል (መዝ.119:98)። አንደ አርሱ ያሉ ሕፃናት በዕድሜ ከሚበልጧቸውና በልምድም ብዙ ዕውቀት ካካበቱ አረጋውያን ይልቅ አርቀው ይመለከታሉ። ከብር ለአግዚአብሔር ይሁን!

ከትሉ ላለማነስ

ወጣቱ በጊዜ ወደ ትምህርት ቤት ቢላከም በጊዜ መጨረሻ ግን አልቻለም። ለምን ቢሉ ቀለም የመቀበል ችሎታው እንደ ሌሎቹ ጓደኞቹ አልነበረም። የተቻለውን ሁሉ ቢያደርግም ፈጽሞ አልሆነለትም። ስለዚህ ትምህርቱን አቋርጦ መውጣት የግድ ሆነበት።

ታዲያ ወደ ቤቱ በመመለስ ላይ ሳለ ይደከመውና አንድ ዛፍ ጥላ ሥር ያርፋል። ትንፋሹ መለስ ካለለት በኋላ ደግሞ አዚያው ዛፍ ላይ ለመንጠላጠል የሚሞከርን ትል ያለተውላል። ጥቂት እንደወጣ ወደ መሬት ወደቀ። ግን ተመልሶ ጥረቱን ቀጠለ እንጂ አዚያው መሬት ላይ አልቀረም። በሁለተኛው ከቅድሙ ጥቂት ከፍ አንዳለ አሁንም ወደቀ። ነገር ግን ተመልሶ ጥረቱን ቀጠለ። ዳግም በሞከረ ቁጥር መጀመሪያ ከደረሰበት ከፍታ ጥቂት ይጨምር

ነበር። በመጨረሻውና ሰባተኛ መከራው ተሳካለትና ከዛፉ እናት ላይ ወጣ።

ይህ ተማሪ ከመጀመሪያ አስከ መጨረሻው ሲከታተል ቆይቶ በትሉ አይበገሬነት ተደነቀ። ለራሱም እንዲህ አለ። “ይህ ትል ዛፉ ላይ ከመውጣት ይልቅ ተስፋ መቁረጥ ይቀልለው ነበር። ግን ተስፋ ባለመቁረጥ አስከ መጨረሻው በመቀጠሉ ተሳካለት። ታዲያ እኔ በመሬት ከሚሳብ ትል እንዴት እንሳለሁ? በርግጥም ተመልሼ ትምህርቴን መቀጠል አለብኝ። ደጋግሜ ተስፋ ባለመቁረጥ ከተጋሁ ይሳካልኛል!”

ምን ያስተምረናል?

የምንኖረው በተስፋ መቁረጥ ከተከበበ ደሴት ውስጥ ነው። ከመቼውም ጊዜ በላይ ለዎች ስለ አካባቢያቸው፣ ስለ ዓለም ኢኮኖሚና ስላም፤ ስለ አገራቸውና ስለ መጪው ዘመን ተስፋ የቆረጡበት ወቅት ነው።

ይህ ወጣት ግን ትንሽ ከምትባለው ፍጡር ተምሮ ተስፋ መቁረጥን ደህና ስንብት ብሎታል። እንዳንድ ጊዜ ከሰው ምሳሌ ሲጠፋ ወደ ትንንሾቹ ፍጡራን እንደንመለከት ቅዱስ ቃሉም ያበረታታል። “እንተ ታካች፣ ወደ ገብረ ጉንዳን ሂድ፣ መንገድዋንም ተመልከተህ ጠቢብ ሁን። አለቃና አዛዥ ገዢም ሳይኖራት መብልዋን በበጋ ታሰናዳለች፣ መኖዋንም በመከር ትለበስባለች (ምሳ.6:6-8)።

ይቅርታ ፈላጊዎች

በአባትና በወንድ ልጁ አናጋው መካከል የነበረው ግንኙነት ከጊዜ ወደ ጊዜ እየደፈረሰ ሄደ። የሚሰማሙበት ነገር እነሱ። አለመግባባታቸው ከረረ። ይህን መታገሥ ያልቻለው ልጅ አንድ ቀን ተነሥቶ ከቤት ወጣ። ግን አልተመለሰም። ቀናት ሳምንታትን ሳምንታት ወራትን ወራትም ዓመታትን ቢወልዱም ወደ ቤቱ አልተመለሰም።

በዚህ ሁኔታ ስጋት የገባውና የቤተሰቡም ጉትጎታ ዕረፍት የነሣው አባት ልጁን ወደ ቤት ለመመለስ አንድ ነገር ማድረግ እንዳለበት አመነ። እናም ወደ አንድ የጋዜጣ አዘጋጅ ዘንድ ሄደና እንዲህ የሚል ማስታወቂያ እንዲያወጣለት ጠየቀ። “ልጄ አናጋው ሆይ፡- ይቅርታ አድርገንልሃል። ለስካሁን ለሆነውም ምንም ዓይነት ጥያቄ አናቀርብልህም። ወደ ቤትህ ብቻ ተመለስ። የዛሬ ሳምንት ከቀኑ ስድስት ሰዓት ሲሆን በዚህ ጋዜጣ ዝግጅት ከፍል በር ላይ አጠብቅሃለሁ።”

በሳምንቱ የጋዜጣው የዝግጅት ከፍል እኔ አናጋው ነኝ በሚሉና አባታቸውን በሚጠብቁ በርካታ ለዎች ተሞላ!

ምን ያስተምረናል?

ፍቺ ጣራ የነካው ስለ ምንድነው? የይቅርታው በር ተከርቸው ስለተዘጋ የልጆቻቸው መፃፂ ዕድል ለለተዘነጋ ነው። እርሱ በርሱ መለማማት ያቃቃቸው ግን ከ ወንጌሉ ቀለብ የሚለፈርላቸው ባለሟሎች ከሰኞ እስከ ዓርብ ፍርድ ቤት የሚመለሱት ለምንድነው? ይቅር መባባል እቅቷቸው ነው። እገር ከእገር ሕዝብ ከሕዝብ ብሔር ከብሔር ቤተሰብ ከጎረቤት እ ለቃ ከምንዝር ደጋፊ ከተቃዋሚ እርሱ በርሱ የሚናከሰው ስለ ምን ነው? ። ይቅርታና ምሕረት ከብዙዎች መዝገበ ቃላት ላይ ስለተፋቀ ነው። ከዚህም የተነሣ ምድራችን ከምግብ ይልቅ ይቅርታን በተራቡ ከውኃ ይልቅ ምሕረትን በተጠሙ ሰዎች ተሞልታለች። ቃሉ ምን ይለናል? “እርሱ በርሳችሁ ትዕግሥትን አድርጉ፤ ማንም በባልንጀራው ላይ የሚነቅፈው ነገር ካለው፤ ይቅር ተባባሉ። ከርሱ ይቅር እንዳላችሁ እናንተ ደግሞ እንዲሁ አድርጉ” (ቆላ.3:13)።

ዘወር በልልኝ

ንጉሡ ዜጎቹን ለበጎ ሥራ ማደፋፈርና ማበረታታት ይወድ ነበር። በ እንደ አጋጣሚ ደግሞ በሥራው እየላቀ የሄደውን የእገሩን ፈላስፋ ዝና ለምቶ በጣም ይደሰታል። እናም እንደ ማለዳ ሊፈልገው ያለበት ድረስ ይጓዛል።

ፈላስፋው ደጅ ተቀምጦ የጧቷን ፀሐይ እየሞቀ ነበር። ንጉሡ አጠገቡ እንደደረሰ “ለሰ ሥራዎችህ

ለምቻለሁ። በርታ! አሁንም የሚያስፈልግህ ነገር ካለ ሁሉን ልሰጥህ ዝግጁ ነኝና ጠይቀኝ” ይለዋል። ፈላስፋውም ምንም ሳያመነታ “እዎን ንጉሥ ሆይ የሚያስፈልገኝ ነገር እለ፤ ይኸውም ፀሐይዋን እንዳልሞቅ ስለከለልከኝ ዘወር በልልኝ” አለው ይባላል።

ምን ያስተምረናል?

ታሪኩን እቅልለን ካየነው ይህ ፈላስፋ ለንጉሡ ልግሥና ንቀት ያደረበት ሊመስለን ይችላል። እርሱ ግን ከዚያም የዘለለ ነገር በዙሪያው ለተኮለኮሉ ሰዎች እያስተማረ ነበር። ማተኮር የሚያሻን በምቶች ጉዳይ ላይ ላይሆን ለዛሬ በሚያስፈልገን ነገር ላይ ነው እያለ ነበር። ለንጉሡም የነገረው ይህንኑ ነው። የጧቷ ፀሐይ በጊዜ ካልሞቋት ትጠልቃለች። የንጉሡ እቅርቦት ግን ከለዓት በኋላም ቢሆን ይደርሳል።

መጽሐፍ ቅዱስም ከዚህም የዘለለ የሚያሳርፍ ደግሞም ተመሳሳይ መልእክት አለው። “ኑሮዬ ይበቃኛል ለሚለው ግን እግዚአብሔርን መምሰል አጅግ ማትረፈያ ነው፤ ወደ ዓለም ምንም እንኳ እላመጣንምና፤ እንዳችንም ልንወሰድ እይቻለንም፤ ምግብና ልብስ ከኖረን ግን፤ እርሱ ይበቃናል (1 ጢሞ.6: 6-8)።

አስራለሁ አታስሪም

ሴትየዋ ጥጥ ትፈትላለች። ባል ደግሞ ከሥራ ተመልሶ ከመደቡ ላይ አረፍ ብሏል። ከፈትሉ ጋር ከፍ ዝቅ የሚለውን ዜማዋን ለአፍታ ገታችና ወደባለቤቷ በመዞር ንግግር ጀመረች።

"አንድ አገልግል ልቃቂት ሲሞላልኝ ገበያ ወጣና እሸጠዋለሁ"

"በጄ" አለ ባልየው።

"በገንዘቡ እንዲት ሲካካ ዶሮ እገዛለሁ"

"ከዚያሰ"

"ከዚያማ ዕንቁላሏን አለታቅፌ ማራባት ነው"

"ይኸው ነው?"

"ገና ምኑ ተይዞ፤ ሲያድጉልኝ አንቁላል እየለቀምኩ መቸብቸብ ነው"

"እሱ ይሻላል"

"ደግሞ ከዚያም ከዚህም አጠረቃቅምና እንዲት ጊደር እገዛለሁ"

"ጊደር?"

"አዎን ጊደር! አሏን በደንብ አሳድጌ አስጠቃትና ጥጃ ትወልድልኛለች"

"እጅብ"

"ጥጃው ብርድ ለለማይችል ከፍ አስከልልኝ እዚህ ቤቱ መሃል ምስሶው ላይ አሥረዋለሁ"

"እኮ እዚሁ፤ እኔ መኝታ ሥር?"

"ሌላ የት አወሰደዋለሁ፤ ርኅራኄ ያሻናል"

"ብለሽ ብለሽማ ጥጃ እዚህ ቤት አታሰሪም"

"እስራሊሁ፤ መብቴ ነው!"

"አታሰሪም!"

"አሰራሊሁ"

"አታሰሪም!"

"አሰራሊሁ"

ጠቡ እየተካረረ ሄደ። ባል በምንም መልኩ የቤት እንስሳ ከእነርሱ ጋር ማደር እንደማይኖርበት አሰረዳ። ሚሊት ደግሞ በገዛ ቤቱ መብቴ ነው አለች። ተጣሉ። ባል ሚሊቱን በሸመል ጨረገደ። አርሷም ኡ ኡ አለች።

ምን ያስተምረናል?

ባልና ሚሊቱ የተጣሉት ባልተጨበጠ ተሰፋ ነው። ሚሊት ብዙ ያቀደች ቢሆንም ስለ ሰኬቱ ግን ማንም አርግጠኛ አልነበረም። እንዲሁ በአግዚአብሔርም ቤት ገና ይሆናል ተብሎ በሚገመት ነገር ላይ ያለው ርኩቻ አስቂኝ ነው። በአንድ ወቅት ሁለት ሰዎችን ይዘው የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ሊጀምሩ ያሰቡ ወዳጆች ወደፊት ቤተ ክርስቲያኒቱ ስታድግ ዋና መጋቢ የሚሆነው ማነው በሚል የጎሪጥ አየተያዩ ሲያወሩ ሰምቻለሁ። ይህ ዓይነቱ አካሄድ ጊዜ አባካኝና አሳዛኝም ነው። ትናንት መቃብር ወርዶአል፤ ነገም

በማኅፀን ነው። በአጃችን ያለው ዛሬ ብቻ ነው። ተግተን በመሥራት ከመከናወን ይልቅ ስለ ነገ አያወራን በተረት ተረት ጊዜ እናባክን። ሁለት ምክሮች እነሆ። “ነገር ግን ለዚህ ዓለም ከሚመችና የአሮጊቶችን ሴቶች ጨዋታ ከሚመስሰው ተረት ራቅ። እግዚአብሔርን ለመምሰል ግን ራስህን አስለምድ” 1 ጢሞ. 4:7። “ነገር ግን ሞኝነት ካለው ምርመራና ክትውልዶች ታሪክ ከክርክርም ስለ ሕግም ከሚሆን ጠብ ራቅ፤ የማይጠቅሙና ክንቱዎች ናቸውና” ቲቶ.3:9።

የዘመናት ልፋት

ይህ ሔንገል ማውጋትን ከተሰኘው ፈረንሳዊ ጸሐፊ ድርሰት የተጨመቀ ነው። ወጣት ባስተዳሮቹ የሰየላቸው ድሆች ናቸው። ግን በጣም ይዋደዳሉ። በዚያ የማይረሳ ምሽት ለዳንስ ተጋብዘው ሲሄዱም ያሸማቃቃቸው ነገር ቢኖር ሌላ ሳይሆን የረባ ጨርቅ የሌላቸው መሆኑ ብቻ ነው። ያንን አንደ ምንም ካሟሉ በኋላ ቆንጆይቱ ወይዘሮ የአንገት ሐብል አንደሚያስፈልጋት ተስማሙ። ያላቸው ብቸኛ አማራጭም መዋስ ነበር። ስለዚህ ወደሚያውቋት ባለጠጋ ሴት ዘንድ ሄዱ። አርስዋም ያለ የሌለ ሐብል ዘርግፋ አስመረጠቻቸው። ጥንቶቹ ዐይናቸው ያረፈበትን አንሥተው ወደ ግብዣው ቦታ አመሩ። መልካም ጊዜም አሳለፉ። ነገር ግን በመልሱ ጉዞ ከሠረገላው ሲወርዱ ሐብሉ መጥፋቱ ተረጋገጠ።

ከዚያች ቀን በኋላ ነው እናኗራቸው ፈጽሞ የተለወጠው። የሌት ተቀን ሕልማቸው ያንን ሐብል ለመተካት ሆነ። ባሏ ሌት ተቀን በመሥራት ከሰውነት ተራ ወጣ። ወይዘሮዋም ወጭውን ለመጋራት የቤታቸው ትልቅ ቅርስ የተባሰውን ፀጓፎን ተቆርጣ ሸጠች። ከዓመታት ልፋት በኋላ ገንዘቡ ሞላና ሐብሉ ተገዛ። አናም ሊመልሱ ወደአዋሰቻቸው ባለጠጋ ቤት አመሩ። በታማኝነትና በጊዜ ባስመመለሳቸው ይቅርታ ጠይቀው ሲያበቁም ያጋጠማቸውን አስረድተው ሐብሉን ለባሰቤትዋ አስረከቡ። ባለ ንብረቷ ግን ከመደበት ፈንታ አዘነች። ከመፈንደቅ ይልቅ ቆዘመች። ምክንያቱንም የገለጠችው አንዲህ በማለት ነበር። “ስምን በወቅቱ መጥፋቱን አልነገራችሁኝም? በጣም የሚያሳዝንና የሚያስቆጭ ነገር ነው። ምክንያቱም የተዋሰሸኝ ሐብል ወርቅ ሳይሆን አርቲፈሻል ነበር። ዋጋውም ከአምስትና ስድስት ብር የማይበልጥ ነው። ብትነግሩኝ ምንኛ መልካም ነበር?”

ምን ያስተምረናል?

ከመልካም ሽቱ መልካም ስም ይሻላልና ባልና ሚስቱ የሐብሉን መጥፋት በጊዜ ቢናገሩ ኖሮ ታማኝ ከመባላቸው ሌላ ዘመናቸውን ያተርፉ ነበር (መክ.7:1)። ብዙዎቻችን አንዲሁ በማይረባ ነገር ዕድሜአችንን

አንጨርሳለን። የኋላ ኋላ ግን ለዘመናት የምንለፋበት ጉዳይ መሠረቱ አብላት ሆኖም ይገኛል።

ይልቁንም መንገዶች ሁሉ ወደ ሮም ያደርሳሉ ከሚለው አባባል ትይዩ አምነቶች ሁሉ ወደ አግዚአብሔር የሚያደርሱ መስሏቸው ሲወድቁና ሲነሡ ዕድ ሜያቸውን ስለሚጨርሱ ምስኪኖች ቃሉ እንዲህ ይላል። “ለሰው ቅን የምትመስል መንገድ አሰች ፍጻሜዋ ግን የሞት መንገድ ነው” ምሳ.14:11።

ተነጥላ የሄደችው በግ

ከበጎቹ መንጋ መካከል አንደኛዋ ዐይን የምትገባ ነበረች። ንግቷና የቀንዷ ቀጥታ ከሁሉ ቀድሞ አንድትታይ አድርጓታል። ስለዚህ ሁሉ ያደንቋት፤ ቅድሚያ ይሰጧትና ብሎም ይንከባከቧት ነበር። ይህ ሁሉ ተደምሮ በጌቱ አንድትታባይ አደረጋት። እናም ወጣ ስለማለት ማሰብ ጀመረች። አስባም አልቀረችም። እንደ ቀን ወገኖቿን ሰብስባ እንዲህ አለቻቸው። “ከእናንተ ጋር መኖሩ ሰለቸኝ፤ መስማሪያም ይሁን መጠለያ ለማግኘት ከእናንተ ጋር መግተልተሉ አስመረረኝ። አንዳንዶቻችሁ ንጽሕናችሁን ስለማትጠብቁ ከእናንተ ጋር አብሮ ማደር ቅጣት ነው። ንጹሕ እየር መተንፈስም አልቻልኩም። ስለዚህ ወጣ ብዬ የራሴን ኑሮ ለመጀመር አስቤአለሁና ደህና ሁኑ!”

የመንጋው በጎች በዚህ ንግግር በጣም አዘኑ። ተለይታቸው ከመሄዷም በላይ የደገነነቷ ነገር በጣም አስጋቸው። እናም እንዲህ አሏት። “ስላልተመቸኸና አኛም የምቶት ማጣትሽ ምክንያቶች በመሆናችን ይቅርታ እንጠይቃለን። ያም ሆኖ ግን ተነጥለሽ በመሄድሽ አላብ እንስማማም። ምክንያቱም አኛ ብዙ ጠላቶች እንዳሉን ታውቂያለሽ፤ ሌትና ቀን የሚያደቡብን የዱር አራዊት ጥቂት የሚባሉ አይደሉም። ስለዚህ በአንድነት መሆናችን ይሻላል። በሕብረት ስንጮኽ ባለቤቶቻችን ይደርሱልናል። ከተነጣጠልን ግን የማንም መጫወቻ እንሆናለን። ስለዚህ አባክሽ እትሂጂ”።

በጌቱ ይህንን አላብ ብዙ አውጥታና አውርዳ ስለነበር በወገኖቿ ልመና ፍንከች አላለችም። እናም እንዲህ ብላ ተሰናበተቻቸው። “ እነዚህን ቀንዶች አዩአቸው። የተሰጡኝ ፎቶ ለመነሣት ላይሆን ከጠላቶቼ ለመከላከል ነው። ምናልባትም ያንን ማድረግ ባልችል የሚቀርብኝ ነገር የለም። የሚጎድልብኝ ነገር ካለ የእናንተ ግፊያ ብቻ ነው። አሁን ግን ወጣ ብዬ ንጹሕ እየር ልተንፍስ አስኪ። ይልቅ ገለል ገለል ገለለል በሉልኝ!”

የወገኖቿን ልመና ረግጣ በጌቱ በኩራት አየተራመደች ወደ ሜዳው አቀናች። የመንጋው አባላትም በዐይናቸው ተከተሏት። ብዙም ርቃ ላትሄድ ግን የተፈራው

ደረሰ። ራቅ ብሎ ሁኔታዎችን በንቃት ሲከታተል የነበረ ቀበሮ ዘልሎ ጉብ አለባት።

ምን ያስተምረናል?

በጊቱ የወገኖቿን ልመና ባለመስማቷ የጎዳቸው ራሷን ነው። ምንም እንኳ ኑሮን አስቸጋሪ የሚያደርጉ እንቅፋቶችን ብትጋፈጥም መነጠል ግን መፍትሼ አልነበረም። የመንጋው ውበት በሕብረት መስማራቱ ነውና። ሌላም ያልተነሣ ጉዳይ አለ። የበጊቱ መነጠል ክሕብረት ብቻ ሳይሆን ከአረኛዋም የጥበቃ ክልል ውጭ አድርጓታል።

ቀበሮ፤ እንበሳ፤ ተኩላና ሌሎችም የበጎች ጠላት እንደሆኑ ሁሉ እኛም ጥቂት የማይባሉ ጠላቶች አሉን። “አለቆችና ሥልጣናት የዚህም የጨለማ ዓለም ገዢዎች በሰማይም ሥፍራ ያለ መንፈሳውያን ሠራዊት” ሲል መጽሐፍ ቅዱስ የሚደረድራቸው ሁሉ የእኛ ወዳጆች አይደሉም (ኤፌ.6:12)። ልክ ቀበሮው በርቀት በጊቱን ሲከታተል እንደቆየ ሁሉ የእኛም ባለጋራ የሚውጠውን ፈልጎ በአየር ላይ እንደሚያጓራ ተነግሮናል (1ጴጥ.5:8)።

ሕብረት መልካም ነው። ልክ እንደ በጊቱ እማረባችሁ ሲባሉ መለየት የሚያምራቸው ወገኖቻችን ቁጥር ብዙ ነው። አይዞህ አይዞህ የተባለው ሰባኪ ብዙም ሳይቆይ ቤተ ክርስቲያን ክፈትኩ ብሎ ላይ ታች ሲሮጥ ይስተዋላል። ከመዘመራን ቡድኑ ውስጥ የተሻለ የተባለው

ደግሞ ካሴት ላሳትም ብሎ ሲሯሯጥ ዋናውን ኃላፊነት ይዘነጋዋል። የምሳሌ መጽሐፍ “ መለየት የሚወድድ ምኞቱን ይከተላል፤ መልካሙንም ጥበብ ሁሉ ይቃወማል” እንደሚል ተነግሮች በዝተዋል (18:1)። ግድየለም አብረን እንሁን!

ሁለቱ እናቶች

ሁለቱ እናቶች ጎረቤታዎች ናቸው። እናቶች ያልናቸው በዚያ የዕድሜ ክልል ስለሆኑ ብቻ እንጂ ሁለቱም እናቶች አልነበሩም። እንደኛዋ የሰባት ልጆች ናት። ሌላዋ ደግሞ መካን ናት። ብዙ ብትጓጓም የማጎፀንዋን ፍሬ ለማየት አልታደለችም። እንግዶችን ስትቀበል ካልሆነ በስተቀር ቤትዋ የልጆች ልቅሶ፤ የጨዋታ ድምፅና የደስታ ሳቅ ተስምቶበት አያውቅም። ግን ምንም ማድረግ እንደማትችል ተገንዝባ ያንን ሃዘን ተቋቁማ ለመኖር ችላለች። መሸከም ያቃታት ግን የጎረቤትዋን አሽመር ብቻ ነበር። በነጋ በጠባ አጋጣሚ ፈልጋ ትሰድባታለች። ርግማን እንዳለባት ታስታውሳታለች። በሰዎችም ፊት ታዋርዳታለች። መካኒቱ ለዚህ ምላሽ አልነበራትም። ሲብሰባት ብቻ እንባዋን ታፈሰሰ ነበር።

የተሳዳቢዋ እናት ልጆች በሙሉ አድገው ራሳቸውን ስለቻሉ እንዴት እናታቸውን መንከባከብ ኋላም መጦር እንደሚችሉ ተመካክሩ። በዚሁም መሠረት በየሳምንቱ

በየተራ ወደ ልጆቿ ቤት እየሄደች በምቶች እንድትኖር ወሰኑ። በዚሁም መሠረት ተረኛው ልጅ ሳምንቱን ሲጨርስ እናቱን እምጥቶ በመንደር መካከል ካሰው ትልቅ የዋርካ ዛፍ ሥር እስቀምጧት ይሄዳል። ተረካቢው ደግሞ ከዚያ እንሥቶ ይወስዳትና እንክብካቤውን ይቀጥላል።

ይህ በዚህ አንዳለ ከዕለታት በእንዱ ቀን ወሳጁ ተራውን ረስቶ ሳይመጣ በመቅረቱ እናቲቱ እዚያው አድራ በሌሊቱም ቅዝቃዜ ሞታ ተገኘች። ልጆቿም ከልብ እዘኑ። ግን ከምንም በላይ ያሳሰባቸው ሰባት ልጆች ወልዳ ረዳት በማጣት ሞተች መባሉና የእገሩም ሕዝብ በእነርሱ ላይ የሚኖረው እመሰካከት ነበር። ስለዚህ በምሥጢር ሲመካከሩ እንድ እሳብ መጣላቸው። መካኒቱ ሌት በዕድሜም ይሁን በተከለ ሰውነት ከአናታቸው ጋር ተመሳሳይ ስሰሆነች ማንም ሳይሰማ አሷን ወስደው እንደ እናት ሊንከባከቧት ወሰኑ። አናም አደረጉት። መካኒቱ ማማጥና መውሰድ ማሳደግም ሳያስፈልጋት የሰባት ልጆች እናት ሆነች።

ምን ያስተምረናል?

መካኒቱ እለመውለዷ ሌላይቱም የሰባት ልጆች እናት መሆኗ የአነርሱ ምርጫ አልነበረም። አናም እናቲቱ በዚያ መመካቷ ትልቅ ስሕተት ነው። እንደ እኛ ያልሆኑትን ሁሉ ኃጢአተኞች እንደሆኑ ወይም እንደተረገሙ ማሰብ

አጓጉል ነው። ዛሬ ያልዳኑትን ስናይ ራሳችንን ፀጋ እንደበዛሰት ዕድለኛ ሳይሆን እንደተለየ ፍጡር ማየት እንዳይጠናወተን ይህ ታሪክ ያስተምረናል። ደግሞም የምናያቸው ነገሮች በእኛ ቁጥጥር ሥር ስላልሆኑ በድንገት ፈጥነው ሊሰዋወጡ ይችላሉ። አዎን ነገሮች ሊገለባበጡ ይችላሉ።

እንዲያውም ይህ ታሪክ ስለ ሐናና ፍናና ከተጻፈው ጋር የሚያመሳስበው ነገር አያጣም። ታዲያ ታሪክ ቀያሪው እግዚአብሔር ነገሮችን ሲገለብጣቸው ሐና እንዲህ ብላ ነበር። “አትታበዩ፤ በኩራትም አትናገሩ፤ እግዚአብሔር እዋቂ ነውና፤ እግዚአብሔርም ሥራውን የሚመዝን ነውና፤ ከእፋችሁ የኩራት ነገር እይውጣ። የኃያላንን ቀስት ሰብርክል፤ ደካሞችም በኃይል ታጥቀዋል። ጠግበው የነበሩ እንጀራ እጡ፤ ተርበው የነበሩ ክራብ ዐርፈዋል፤ መካኒቱ ሰባት ወልዳሰችና፤ ብዙም የወሰደችው ደክማሰች” 1ሳሙ.2፡ 3-5።

ይድረስ ለእግዚአብሔር

ይህ የሆነው ሜክሲኮአዊው ገበሬ በኃይለኛ የዝናብ አጥረት በተቸገረበት ወቅት ነው። ሰነገሩ ዝናቡ መጣ። ግን በረዶ ቀላቅሎ ወረደና በቆሎውን እውድሞ ሄደ። የመጨረሻ ዘሩን ዘርቷልና እራሹ ምንም እማራጭ አልነበረውም። እዝኖ

በተኮራመተበት አንዲት ምሽት ግን ያልጠበቀው አሳብ መጣለት። ሰአግዚአብሔር ደብዳቤ ሰመጸፍ አሰበ። አናም አንዲህ ሲል በወረቀት ላይ አሰፈረው።

“አግዚአብሔር ሆይ፡- አንተ ካልረዳኸኝ በስተቀር አኔና ቤተሰቤ በዚህ ዓመት መራባችን አይቀሬ ነው። ማላውን መልሼ ለመዝራትና እስከሚቀጥለው ዓመት ቤተሰቤን ለመመገብ አንድ መቶ ፔሶ ያስፈልገኛል። ይህም ከበረዶው የተነሣ ነው።”

ይህንን ጽፎ በአንባቢክ ካሸገ በኋላ ወደ ከተማይቱ ፖስታ ቤት ገሠገሠ። አዚያም ቴምብር ገዝቶ ሰጠፈበትና ከመልአከት ሣጥን ውስጥ ከተተው። መልአከቶችን በማሠባጠር የብዙ ዓመታት ልምድ ያለው አንድ ፖስተኛ ደብዳቤውን ሲያይ በጣም ተገረመ። ይህንን ያህል ዓመት ቢሠራም ለአግዚአብሔር ተብሎ የተላከ ደብዳቤ አጋጥሞት አያውቅምና። ስለዚህ ወስዶ ለፖስታ ቤቱ ሥራ አስኪያጅ አሳየው። ሥራ አስኪያጁ ልቡ እስኪፈርስ ከላቀ በኋላ ተመልሶ ኮስተር አለ። “አንዴት ያለ ጠንካራ አምነት ነው? ይህንን የጻፈው ሰው አምነት ቢኖረኝ ተስፋዬም አንደ አርሱ ባለ አምነት ቢጻናና ከአግዚአብሔር ጋር አሰከ መጻጸፍ ብዘልቅ ምንኛ ደስ ባለኝ!” ሲልም ተናገረ።

በመጨረሻም ደብዳቤውን አንብቦ ከራሱ ምላሽ ሊሰጥ ወሰነ። ፖስታውን ከፍቶ ሲያነበው ግን ከጽሑፍም ያሰፈ ተግባር የሚሻ ጥያቄ አንዳዘለ ተረዳ። ስለዚህ ከደምዘ

የተወሰነውን ከፍል ሰጠና ሌሎች ባልደረቦቹም የሚችሉትን ያህል አንዲያዋጡ አደፋፈረ። በዚያም መሠረት ሰባ አምስት ፔሶ አሰባሰበ። አናም በአንባቢክ ከትቶ ከአግዚአብሔር አንደተላከ አድርጎ ፈረመና አሸጎ አስቀመጠው።

በሚቀጥለው ቀን ገበሬው ማልዶ ወደ ፖስታ ቤቱ ደረሰና የመጣለት ደብዳቤ አንዳሰ ጠየቀ። ፖስተኛውም አንባቢኩን አቀበለው። ገበሬው ምንም የመደነቅ ምልክት አሳሳየም። በብዙ መተማመን ገንዘቡን ከቆጠረ በኋላ ግን በጣም ተናደደ። ወዲያውኑም ወረቀትና መጻፊያ ስምኖ ምላሹን ጻፈ። ከዚያም አንደተለመደው ቴምብር ለጠፈና ሣጥኑ ውስጥ ከትቶት ወደ ቤቱ ሄደ። ሥራ አስኪያጁም ፖስታው አንደደረሰው በችኮላ ከፈተው። አንዲህ ይል ነበር። “ከጠየቅሁህ ገንዘብ ውስጥ ሰባ አምስት ፔሶ ደርሶኛል፤ የቀረውንም ስደድልኝ። ግን በፖስታ ቤት በኩል አትላከው፤ ም ከንያቱም ሌባ ብቻ ነው እዚያ የተሰበሰበው!”።

ምን ያስተምረናል?

የገበሬው አምነት አስደናቂ ቢሆንም እመስጋኝነት ግን አልታየበትም። ሰባ አምስቱ ፔሶም ቢሆን የደረሰው በፖስተኞቹ አጅ እልፎ መሆኑን ዘንግቷል። ጭራሹኑ ገንዘቡን ያዋጡለት አነርሱ መሆናቸውን ቢሰማማ አንዴት በደነገጠ!

ብዙ ጊዜ የጸሎቶቻችን መልሶች የሚመጡት በሰዎች በኩል ነው። አስቀድመን ያን ላይረገ ለእግዚአብሔር ቀጥሎም ስለታዘዙ ለሰዎች ምስጋና ማቅረብ ይገባናል። እለበለዚያ የአሰጩናቂው ዘመን ሰዎች ባሕርይ እንጸባራቂ ልንሆን ነው።

ጳውሎስ ለመንፈሳዊ ልጁ ለጢሞቴዎስ በጻፈለት ሁለተኛ መልእክት እንዲህ ይላልና። " ነገር ግን በመጨረሻው ቀን የሚያሰጩንቅ ዘመን እንዲመጣ ይህን እወቅ። ሰዎች ራሳቸውን የሚወዱ ይሆናሉና፤ ገንዘብን የሚወዱ፤ ትምከህተኞች፤ ትዕቢተኞች፤ ተሳዳቢዎች፤ ለወላጆቻቸው የማይታዘዙ፤ የማያመለግኑ፤ ቅድስና የሌላቸው፤ ፍቅር የሌላቸው፤ ዕርቅን የማይለሙ፤ ሐሜተኞች፤ ራሳቸውን የማይገዙ፤ ጨካኞች፤ መልካም የሆነውን የማይወዱ፤ ከዳተኞች፤ ችኩሎች፤ በትዕቢት የተነፉ፤ ከእግዚአብሔር ይልቅ ተድላን የሚወዱ ይሆናሉ፤ የእምልኮት መልክ አላቸው ኃይሉን ግን ከደዋል፤ ከእነዚህ ደግሞ ራቅ" 3:1-5።

ትዕቢተኛው ዝኖን

ድርጭቷ እንቁላል ጥላ ዘወር ከማለቷ ዝኖን በዚያ ሲያልፍ ረጋግጦ ይሰበርባታል። እርሷም በዚህ ድርጊት ከፋኛ ታዝናለች። እናም አንድ ቀን ሲመለስ ጠብቃ ለምን

እንቁላሎቿን እንደሰበረ ትጠይቀዋለች። እሱም እንደተጀነነ "የአንቺ እንቁላሎች በቀላሉ የሚታዩ አይደሉም፤ ደግሞስ ተሰበሩ አልተሰበሩ ምን ለውጥ ያመጣሉ? ስለ አንቺስ እንቁላል ማን ይጨነቃል? " በማለት ይመልስላታል። ድርጭት ከደረሰባትም ሐዘን በበለጠ በዝኖኑ ትዕቢት ተበላጭታ "ግድየለም አሁን እንዲህ የሆንከው ማንም አይነካኝም ብለህ ነው፤ ግን ለጉልበተኛም ጉልበተኛ እለውና ጥቂት ቀን ጠብቅ" አለችው። ዝኖኑ ግን በድርጭት ድፍረት እጅግ ተገርሞና ሰቆባት አልፎ ሄደ።

ድርጭት ነገሩን በጥሞና ካሰበችበት በኋላ በአካባቢዋ ከሚኖሩና ረጃጅም መንቆር ካላቸው ወፎች ዘንድ ሄዳ የደረሰባትን መከራ እጫወተቻቸው። ወፎቹም በዝምታ ትረካዋን አዳምጠው ሲያበቁ እጅግ አዝነው እንዲህ አሏት። "እዚህ ሠፈር የሚኖረው ዝኖን የታበየ መሆኑን ሁላችን እናውቃለን፤ ከፍ አድርገን በዛፍ ላይ መስቀላችን በጀን እንጂ የእኛንም እንቁላሎች ከመሰበር አይመለስም። በደረሰብሽ ነገር ልባችን ተነክቷል፤ ግን እንዴት እንደምንረዳሽ እናውቅም። ድርጭትም መልሳ "ከእናንተ የምፈልገው አንድ ነገር ብቻ ነው፤ ይኸውም በረጅም መንቆራችሁ ጠቅጥቃችሁ ዐይኑን አጥፋልኝ! ከዚያ በኋላ ያለውን ለእኔ ተውልኝ" አለቻቸው። ወፎቹም ወዲያውኑ በዚህ ተስማምተውና በሚቀጥለው ጧት በአንድነት ከብበው የዝሆንን ዐይን እንደ ተዋጊ አውሮፕላኖች በመመለስ

ጠቀጠቁ። እርሱም ጨለማ ወደቀበት። ድርጭት ከአካባቢው ሳትርቅ ስትቃኘው ዋለችና እኩለ ቀን ሲሆንና ዝኖኑ ውኃ ሲጠማው ወደ እንቁራሪቶች መንደር አቀናች። ለእነርሱም ዝሆን ያደረሰባትን መከራ ደግሞም እንዴት እንዳሸፈባት እጫወተቻቸው። እንቁራሪቶቹም በዝምታ ትረካዋን እዳምጠው ሲያበቁ ልክ እንደ ወፎቹ ሃዘንዋን ተካፍለው እንዲህ አሏት። “በዚህ ሠፈር የሚኖረው ያ ግዙፍ ዝኖን ከልክ በላይ የታበየ መሆኑን እኛ ሁላችን እናውቃለን። ውኃ ለመጠጣት ሲመጣ የእኛንም እንቁላሎች ከመሰበር አይባዝንም። የደረሰብሽ ነገር ሁላችንን አላዝናናል፤ ግን እንዴት እንደምንረዳሽ አናውቅም”። ድርጭትም መልሳ “ከእናንተ የምፈልገው እንድ ነገር ብቻ ነው፤ ይኸውም ከዚህ ውኃ ወጥታችሁ ማዶ ካለው ረባዳና ድንጋያማ ገደል ውስጥ እንድትገቡና ድምፃችሁን ከፍ እድርጋችሁ እንድትጮኹ ነው” አለቻቸው። እንቁራሪቶቹም የተጠየቁት ውለታ እጅግ ቀላል መሆኑን ለድርጭት ነገሯትና ጊዜ ሳያጠፉ ቦታ ቀይረው መጮህ ጀመሩ። ይህን ጊዜ ዝኖኑ ወንዝ አካባቢ ያለ መሰሎት ውኃ ሊጠጣ እግሮቹን እየጎተተ ወደዚያው ተራመደ። ከዚያም ሹው ካለው ድንጋያማ ገደል ውስጥ ገብቶ ተሰባበረ።

ምን ያስተምረናል?

የዝኖኑ ጥፋት ሁለት ነው። በመጀመሪያ የድርጭትን እንቁላል ሰብሯል። በሌላ አነጋገር የዘር ማጥፋት

ወንጀል ፈጽሞአል። ያም ሳይበቃ ለምን ብላ ላቀረበችው ጥያቄ በማናለብኝነት በመመለስ የባሰ እሳዝኗታል። ለዚህም በመጨረሻ የእጁን ያገኘ ይመስላል።

ምንም እያመጡም በሚል ትዕቢት ታናናሾችን መናቅ ብሎም መጉዳት እንደማይገባ መጽሐፍ ቅዱስ ይነግረናል። “ከነዚህ ከታናናሾቹ አንዱን እንዳትንቁ ተጠንቀቁ፤ መላእክቶቻቸው በሰማያት ዘወትር በሰማያት ያለውን የአባቴን ፊት ያያሉ እሳችኋለሁና” ማቴ.18:10። ባለማወቅ ከተፈጸመም ጥፋትን መናዘዝ የግድ ይሆናል። ምን ትፈጥራለህ ማለት በጉዳት ላይ ጉዳት መጨመር ይሆናል። በዚያም ላይ ልክ እንደ ዝኖኑ ፈጥኖም ይሁን ዘግይቶ መዋረድ አይቀርም። “ትዕቢት ከመጣች ውርደት ትመጣለች፤ በትሑታን ዘንድ ግን ጥበብ ትገኛለች” ምሳ.11:2።

ዝናብና ጽጌረዳ

ይህ ደግሞ ከተረትና ምሳሌ መጽሐፍ የተገኘ ነው። ግን ታሪኩ በግጥም የተከሸነ እንደነበር ማስታወሱ ተገቢ ሲሆን ጸሐፊውም ከበደ ሚካኤል ሳይሆኑ አይቀሩም።

ጽጌረዳዋ አበባ ዝናብ ባለመውረዱ እጅግ ጠውልጋና ከስታ ነበር። ስለዚህም እንገደን እዘንብላ ለመሞት ስታጣጥር ሳለ ዝናብን ደመና ጭኖ ባለችበት ስፍራ ባለው የለማይ ትይዩ ሲያልፍ ተመለከተችው። እናም

በደከመ ድምፅ “አባክህ በፀሐይ ሐሩር ደክሜ መሞቴ ነውና ጥቂት አንኳን ውኃ አንጠባጥብልኝ” በማለት ለመነኝት። አርሱም “አሁን አልችልም፤ የድንገተኛ አርዳታ ጥሪ ደርሶኝ ወደ ሩቅ አገር አየሄድኩ ነው፤ አንደ ምንም ታግሠሽ ከጠበቅሽኝ ግን የሚበቃሽን ያህል አዘንብልሻለሁ” ብሏት ጉዞውን ቀጠለ። በርግጥም ዝናብ ቃሉን ጠብቆ ከሄደበት ሲመለስ ዶፉን አወረደለት። ግን ያ ውኃ ለምድሪቱና ለሌሎች ዕፅዋት አንጂ ለጽጌረዳ ጥቅም አልነበረውም። ከመጠውለግም አልፋ ደርቃ ነበርና። ዝናብም ሊደርስለት አንዳልቻለ ዐውቆ አያዘነ ጉዞውን ቀጠለ።

ምን ያስተምረናል?

ጽጌረዳዋ ርዳታውን የምትፈልገው ወዲያውኑ ነበር። ኋላ የመጣው ዶፍ ሊያጠጣት ሳይሆን ሊጠርጋት ነው። ይህንን በአግዚአብሔር ቃል መነፅር ሰናየው የመዳን ቀን አሁን ነው የሚለውን ያስታውሰናል (2ቆሮ. 6:2)። አንድ ቀን እነግረዋለሁ የምንለው ወዳጅ ካለን ወንጌሉን ለመስበክ ጊዜው አሁን ነው። ሌላ ቀን ላይኖር ይችላል። የሞተም ንስሐ የለውም።

ሌላው ደግሞ ከወዳጆቻችን ጋር ስላለን ሕብረት ነው። “ለተቸገረው ለው በጎ ነገርን ማድረግ አትከልክል፤ ልታደርግለት የሚቻልህ ሲሆን ወዳጅህን ሂድና ተመለስ፤ ነገ አስጥላሁ አትበለው። በጎ ነገርን ማድረግ ሲቻልህ ይለናል

ቅዱሱ ቃል (ምሳ.3:27-28)። አክሎም በጊዜ አንድንሮጥ አና በመልካም አንደንጨርሰ ማንም ሊሠራበት የማይችል ሌሊት ትመጣለች ሲል ያነቃቃናል (ዮሐ.9:4)።

የሾላውና የዱባ ፍሬ

ይህንንም ታሪክ በልጅነቴ ዘመን በግጥም መልክ ተጽፎ ነው ያነበብኩት። ሰውየው የ መንገዱ ርዝመትና የፀሐዩ ብርታት አድከሞት ከአንዲት የሾላ ዛፍ ሥር ይቀመጣል። ቀጥሎም ጋደም ይላል።

ታዲያ አአምሮው አላረፈም ነበርና አንዱን ሲያነሣ አንዱንም ሲጥል ቆየ። በተለይም ከሾላው አጠገብ የበቀለውን ዱባ አተኩሮ ተመለከተ። ቀጥሎም ቀና ብሎ ትልቁ የሾላ ዛፍ የተሸከማቸውን ብይ የመላሰሉ ፍሬዎች አስተዋለ። በመጨረሻም አንዲህ ሲል አስተያየቱን ሰጠ። “የዱባው ዛፍ በመሬት የሚጎተት ሐረግ ነው፤ ግን ይባስ ብሎ አንዳች የሚያካከል ፍሬ ተሸከሟል። የሾላው ዛፍ ደግሞ ግንዱ ቢገፉት አይወድቅም፤ ግን ላዩ ላይ ያሉት ፍሬዎች ጉንዳን ነው የሚያካከሉት። ስለዚህ የፍጥረት ስሕተት ተደርጓል። ዱባውን አውጥቶ ከሾላው ዛፍ ላይ መስቀልና እንደገናም አ ነዚያን ደቃቅ ፍሬዎች አውርዶ

መሬት የተኛው ሐረግ ላይ ማስደገፍ ቢቻል ይስተካከል ነበር። ”

ይህንና ያንን ሲል ደከሞት የነበረው ተፈላሳፊ መንገደኛ እንቅልፍ ሸለብ አደረገው። ግን ብዙም ሳይተኛ በድንገት ባንኖ ተነሣ። ምክንያቱም እፍንጫው ላይ ሕመም ተሰምቶት ነው። ሲዳብሰውም እፍንጫው መድማት ጀምሮ ነበር። ምን እንደመታው ለማወቅ ዘወር ዘወር ሲል ንፋስ የጣላት የሾላ ፍሬ ያልታሰበ አደጋ እንዳደረሰችበት ተገነዘበ። እናም ያችን ትንሽ ፍሬ ይዞ በመደነቅ እገላብጦ ከተመለከታት በኋላ እንዲህ አለ። “የፈጣሪ ሥራ ምንም ስሕተት የለበትም። እነደ እኔማ ፍልስፍና ቢሆን ኖሮ ይህኔ ያ ግዙፍ ዱባ እናቴን ፈጥፍጦ በገደለኝ ነበር!”

ምን ያስተምረናል?

መንገደኛው ፈጥኖ የተረዳው ነገር ድንቅ ነው። ልክ እርሱ እንዳለበው የተከሎቹ ፍጥረት ቢስተካከል ኖሮ ከእንቅልፉ ባልነቃም ነበር። እግዚአብሔር በጥልቅ ጥበቡ ሁሉን ድንቅ አድርጎ ሠርቷል። እኛ የእጆቹ ሥራዎች ነንና መልካሙን ልናደርግ እንጂ የእርሱን ፍጥረት ልንገመግም አልተጠራንም። መብቱም የለንም። መጽሐፍ ቅዱስ ጥቂት በማይባሉ ሥፍራዎች ይህንኑ ያብራራል።

“ እቤቱ፣ ሥራህ እጅግ ብዙ ነው፤ ሁሉን በጥበብ አደረግህ፤ ምድርም ከፍጥረትህ ተሞላች” መዝ.104:24።

“እግዚአብሔር በጥበብ ምድርን መሠረተ፤ በማስተዋል ሰማያትን በየስፍራቸው እጸና። በእውቀቱ ቀላያት ተከፈሉ፤ ደመናትም ጠልን እንጠባጠቡ” (ምሳ. 3፡ 19-26)። ወደ አዲስ ኪዳን ስንመጣም “ብቻውን ጥበብ ላለው እግዚአብሔር በኢየሱስ ክርስቶስ እስከ ዘላለም ድረስ ከብር ይሁን፤ እሜን” ይላል (ሮሜ 16:27)። እሜን!

የሚሊዮን ዶላር መድኅን

ባለጠጋው በሰገነቱ ላይ ቆሞ ውድ ሸቀጥ የጫኑት ስድስት መርከቦች በሰላም የመመለሳቸውን ወሬ ይጠባበቃል። ግን የደረሰው ቴሌግራም ያንን የሚያጠናክር አልነበረም። ይልቁንም ኃይለኛ የውቅያኖስ ማዕበል በመነሣቱ የመርከቦች ደኅንነት እደጋ ላይ መውደቁ ተሰማ። ይህን ጊዜ ባለ ህብቱ ወደሚመለከታቸው ሰልክ ደወለ። ሁኔታው እየተሻሻለ ከመሄድ ይልቅ እየባሰበት መምጣቱን መርከቦቹም በሰላም መድረሳቸው አጠራጣሪ መሆኑንና ቢደርሱም እንኳ ከታሰበው ጊዜ በጣም ሊዘገዩ እንደሚችሉ ከዋናው የወደብ አስተዳዳሪ ተረዳ።

ይህን ጊዜ ቶሎ ብሎ አማካሪውን አስጠራ። ሁኔታውንም አዋየው። በዚህ የተካነው ባለሙያም በነገሩ ላይ ለጥቂት ደቂቃዎች ካሰበ በኋላ እንዲህ አለ። “ስለ

ማዕበሉ ልናደርግ የምንችለው እንዳች ነገር የለም፤ የውኃውን ነውጥ ልንቀለቅሰውም ይሁን ልናቆመው ሥልጣን የለንም። ስለዚህ ማሰብ ያለብን ሰለ መርከቦቹ ብቻ ነው። እናም ብቸኛው አማራጭ ለመርከቦቹ የመድኃኒት መግዛት ይሆናል። በእንድ ሚሊዮን ዶላር ለሰድሳቱም መርከቦች ሙሉ ዋስትና መግዛት እንችላለን። አይበለውና ሁሉም ቢሰጥሙ እንኳ ሙሉ ዋጋቸውን መልሰን እጃችን እና ገባለን፤ እዎን ብቸኛና የሚያዋጣ ምርጫችን እርሱው ነው። የእንድ ሚሊዮን ዶላር ዋስትና! ”

ባለሀብቱም አማራጭ በማጣቱ በዚሁ አሳብ ተለማማና አንድ ሚሊዮን ዶላር ፈቀደ። ዋስትናውም ተገዛ። ግን ብዙም ሳይቆይ ነገሮች መሻሻል ጀመሩ። ማዕበሉም ቀለ በቀለ ጉልበቱ እየላላ ሄደ። ይህ ፋታ የለጣቸው ባሕረኞች ደግሞ የመርከቦቹን ጉዞ እቃንተው በሰላም ወደ ወደቡ ደረሱ።

ይህንን ዜና በጉጉት የተከታተለው አማካሪ ወዲያውኑ መልካሙን ዜና ለባለሃብቱ አበሰረው። ባለ መርከቡ ግን ምንም የመደለት ወይም የመገረም ምልክት አላሳየም። እንዲያውም ጠረጴዛውን በቡጢ ደልቆ ሲያበቃ “ቸኩለን የመድኃኒት ዋስትና ባንገዛ ይሻል ኖሯል ለካ? አሁን ምንም ጠቀመን ከተባለ መልሱ የእንድ ሚሊዮን ዶላር ኪሣራ ነው” አለና ለራሱ ምታቱ ኪኒን ፍለጋ ሄደ።

ምን ያስተምረናል?

የዓለማችንን ቁጥር እንድ ባለጠጋ ቤተሰብ የማግኘት ዕድል ገጥሞኛል። ለዎች ሃብትን ባከማቹ ቁጥር የበለጠ የሚለሰቱበት ምክንያት ግን እስካሁንም አልገባኝም። ይህ ለው የመርከቦች ሕይወት መትረፍ የቤተሰባቸው ደስታ እልታየውም። ማዕበሉ ጋብ በማለቱ በሰላም የደረሱት ሌሎች መርከቦችና ተጓዦች ደገንነት ምንም አልመሰለውም። የእርሱ ልብ ያለው አንድ ሚሊዮን ዶላር ላይ ነውና።

ልክ እንደዚሁ ለው በ ሕይወት ለለመኖራቸው ከማመሰገን ይልቅ ካልሲ ለለጠፋባቸው የሚያማርሩ ጥቂት አይደሉም። በሽታቸውም ፍቅረ ንዋይ ይባላል። ገንዘብን ከልክ በላይ መውደድ እንደማለት ነው። ገንዘብ ከተቆጣጠሩት ጥሩ እገልጋይ ጌታዬ ካሉት ግን ጨካኝ እለቃ እንደሆነ ዐዋቂዎች ይናገራሉ። ቅዱስ ቃሉ እንደሚል የከፉ ከንውኖች ሁሉ ምንጭም ነው። “ገንዘብን መውደድ የከፉት ሁሉ ሥር ነውና፤ እንዳንዶች ይህን ሲመኙ፤ ከሃይማኖት ተሳስተው በብዙ ሥቃይ ራሳቸውን ወጉ” 1ጢሞ.6:10።

አቧራን ማራገፍ

ግለሰቡ አህያውን ለዘመናት ተገልግለውበታል። አሁን ግን አህያው በዕድሜ በመግፋቱ ሁለት ችግሮች ተፈጠሩ።

በመጀመሪያ አቅሙ ስለደከመ ዱሮ የሚሸከመውን ያህል መጫን እልተቻለም። በዚያ ላይ ፍጥነቱ አጅግ ቀስስተኛ በመሆኑ ብዙ ሰዓት እየፈጀ ነው። ስለዚህ ግለሰቡ ሌላ አህያ ለመግዛት ማሰቡ ግድ ነበር። ያዘገየው በቂ ገንዘብ እጁ ላይ አለመኖሩ ብቻ ነው።

ይህ በዚህ አንዳለ አንድ ቀን አህያው ከነሸከሙ ጉድጓድ ውስጥ ወደቀ። ባለቤቱም ያሸከመውን ዕቃ ለይቶ ከጉድጓዱ ካወጣ በኋላ አህያውን ለመጎተት ሞከረ። ግን ጥቂት እንደጣረ አንድ አሳብ መጣለት። አህያው ያረጀ እንደመሆኑና ሌላ ሊገዛ እንደማሰቡ መጠን አሁን እሱን ለመጎተት በ መሞከር አቅሙን መጨረሱ አስፈላጊ አይደለም። ስለዚህ አህያው ትቶት ሊሄድ ወሰነ። ግን ደግሞ ብዙ ዓመት አገልግሎታልና የእውሬ እራት ከሚሆን ይልቅ ጉድጓዱን በአፈር ሞልቶ በቁሙ ሊቀብረው ፈለገ። ስለዚህ ጥቂት ግለሰቦችን ለምኖ አፈር በአካፋ እየዛቁ ወደ ጉድጓዱ መወርወር ጀመሩ።

አህያው ለዘመናት አገልግሎቱ የተሰጠው ምላሽ ከነሕይወቱ መቀበር መሆኑን ሲያይ በጣም አዘነ። ግን አዝኖ አልቀረም። በበኩሉ አንድ መላ መታ። ይኸውም አቧራውን ማራገፍ የሚል ነበር። እናም አንድ አካፋ በተወረወረበት መጠን እርሱም እላዩ ላይ የሚያርፈውን ማራገፍ ጀመረ። ያ ደግሞ አስደናቂ ውጤት አመጣ። ጉድጓዱ በሞላ መጠን

አህያውም ከፍ ማለት ጀመረ። በመጨረሻም ጉድጓዱ በአፈር ሲሞላ አህያው ተራምዶ መውጣት ቻለ።

ምን ያስተምረናል?

በርግጥም አህያው በባለ ቤቱ ጭካኔ የተሞላበት ውሳኔ አዝኖ ቢቀር ኖሮ በቁሙ በተቀበረ ነበር። ግን ያንን ትቶ ምን ማድረግ እንዳለበት ማሰቡ ከሞት አተረፈው። በደረሰባቸው መገፋት አየቆዘሙ ዛሬን መኖር ያቆሙ ብዙ ናቸው። ትናንትን እያሰቡ ዛሬን ማበላሸት ሞኝነት ነው። ማርጀትህን የምታውቀው በትዝታ መኖር ለትጀምር ነው የሚል አባባል አለ። በመንፈሳዊ ሩጫም ቢሆን የደረሰብንን ለደትና መከራ ሳይሆን ሊገለጥ ያለውን ከብር እያሰብን ወደፊት መቀጠል አለብን። ጳውሎስ የገባው ከዚህም ያለፈ ነው። መልካሙን ልምምድ እንኳ ሰተርከው አልኖርም፤ የበለጠውን እጨብጥ ዘንድ አየረሳሁት እገሠግሳሁ ይለናል። “እርሱንና የትንሣኤውን ኃይል እንዳውቅ፤ በመከራውም እንድካፈል፤ ወደ ሙታንም ትንሣኤ ልደርስ ቢሆንልኝ፤ በሞቱ እንድመስለው እመኛለሁ። አሁን እንዳገኘሁ ወይም አሁን ፍጹም እንደ ሆንሁ አይደለም፤ ነገር ግን ስለ እርሱ በከርስቶስ ኢየሱስ የተያዘሁበትን ያን ደግሞ አይዛለሁ ብዬ አፈጥናለሁ። ወንድሞች ሆይ፤ አኔ ገና እንዳልያዝሁት አቈጥራለሁ፤ ነገር ግን አንድ ነገር አደርጋለሁ፤

በኋላዬ ያለውን አየረሳሁ በፊት ያለውን ለመያዝ እዘረጋለሁ”
ፊልጵ.3: 10-13።

ወንዙን መለማመጥ

መንገደኛው ከረጅም ጉዞው አጋማሽ ላይ የሚሻገረው ወንዝ ነበረው። ግን አዚያ ሲደርስ ኃይለኛ ዝናብ ወርዶ ወንዙ ጢም ብሎ ሞልቶ ጋላቢ ጎርፍ ሲወርድበት አየ። ድልድይ ወይም ሌላ ማቋረጫ አልነበረምና ያለው ብቸኛ አማራጭ ውኃው አስኪጎድል ቆሞ መጠበቅ ብቻ ነበር። እናም ሌሎች መሙላቱን ያዩ ዘረው ወደመጡበት ሲመለሱ አርሱ ግን መሰንቆውን ይዞ ዜማ መደርደር ጀመረ።

ጥቂት ለማይባል ጊዜ እንዲያ ካደረገ በኋላ ከእንድ ተመልካች እንዲህ የሚል ጥያቄ ቀረበለት።

“አዚህ ምን ታደርጋለህ?”

“ምናልባት ወንዙ በዜማዬ ራርቶ ቢያሻግረኝ ብዬ አየደረደርኩ ነው”

“እይ ሞኝነት! ለመሆኑ ወንዝ ከመቼ ወዲህ ነው መሰማትና መራራት የጀመረው? ይሰማል እንኳ ብለን ብናስብ የውኃውን አወራረድ መመልከት ያሻናል።

ያልሰማው ሲመጣ የሰማው አየሄደ እኮ ነው ያለው” እለ ጠያቂው በመገረም።

ምን ያስተምረናል?

ጠያቂው እንዳለው ወንዙ ባለመሰንቆውን የመሰማት ብቃት አልነበረውም። እና ይህ ታሪክ ለማይሰሙ ነገሮች ችግራችንን በማዋየት ዕድሜያችንን እንጨርስ ነው የሚለን። ሚሲዮኖች ጧትና ማታ አቤቱ የሚሏቸውን ግን እንኳን ሌላውን ራሳቸውን ማዳን የማይችሉትን አማልከት የእግዚአብሔር ቃል እንዲህ ያቀርባቸዋል። “ የእሕዛብ ጣዖታት የብርና የወርቅ፣ የሰው አጅ ሥራ ናቸው። እፍ አላቸው፣ አይናገሩምም፤ ዓይን አላቸው፣ አያዩምም፤ ጆሮ አላቸው፣ አይሰሙምም፤ እስትንፋሱም በእፋቸው የለም። የሚሠሩአቸው ሁሉ የሚታመኑባቸውም ሁሉ እንደ እነርሱ ይሁን (መዝ.135:15-18)።

ጨረቃና ከዋክብት ወንዞችና ዛፎች ግዑዛን ናቸውና እንኳን ሰውን ሲረዱ (ዱ ይጠብቃል) ራሳቸውም ረዳት ይሻሉ። ከእነርሱ ጀርባ ሰምቶ የሚመልስ የለም። ቢኖርም እንኳ ያ የኢጋንንት አሠራር ነው። ብዙዎች ግን ይሰሙናል ብለው ይሰግዱላቸዋል። ለእነርሱም ያጥናሉ። ይህም ለምን ሆነ ብለን እንገረምም። ምክንያቱም ዘመን የማይሸረው የጌታ ቃል “ለእነርሱም የእግዚአብሔር ምሳሌ የሆነ የክርስቶስ የክብሩ ወንጌል ብርሃን እንዳያበራላቸው፣ የዚህ

ዓለም አምላክ የማያምኑትን አሳብ አሳወረ ብሎናል” (2 ቆሮ.4:4)።

ማነው ባለጠጋ?

ንጉሡ የአገሩን ከተሞች አየተዘዋወረ ይጎበኛል። አንዳንድ ዜጎችንም ያጎግራል። ግን ስለ እግዚአብሔር ያላቸውን ዕውቀት ሳይጠይቅ አይተዋቸውም። ታዲያ አንዱን ቀን ሃብታሞች በሚበዙበት አካባቢ አለፈ። ምርጥ ፈረስ የሚጋልበውን ሰው አስቁሞ አንዲህ አለው።

“እግዚአብሔርን ታውቀዋለህ?”

“አላውቀውም!”

“ያሳዝናል፤ ሃብታም ለትመስል ድሃ ነህ!”

ትንሽ ተጉዞም ሌላውን ጥሩ የለበሰ ሰው አግኝቶ አንዲህ አለው።

“እግዚአብሔርን ታውቀዋለህ?”

“አላውቀውም!”

“ያሳዝናል፤ ሃብታም ለትመስል ድሃ ነህ!”

ያናገራቸው ሁሉ የሞላላቸው ሃብታሞች ነበሩ። በስተመጨረሻ ግን አንድ ምስኪን ድሃ አገኘ። አንዲህ ም አለው።

“እግዚአብሔርን ታውቀዋለህ?”

“አዎን አውቀዋለሁ!”

“ይገርማል፤ ድሃ ስትመስል ሃብታም ነህ!”

ምን ያስተምረናል?

ኢየሱስ በትምህርቶቹ የለው ማንነቱ ከሃብቱ ብዛት አይደለምና ተጠንቀቁ ብሏል (ሉቃ.12:15)። ገንዘብ የዘላለምን ሕይወት አይገዛም። አማኞች የሌላቸው ቢሆኑ እንኳ ሌላውን የማበልጠግ ብቃት ተስጥቶአቸዋል። እግዚአብሔርም የሚያያቸው አንደዚያ ነው። “መከራህንና ድህነትህን አውቃለሁ፤ ነህ ግን ባለጠጋ ነህ” (ራዕ.2:9)።

የረዳት ያለህ!

ሰውየው በተራራ ጫፍ ላይ አየተጓዘ ሳለ ይንሸራተትና ቁልቁል ይወድቃል። ግን ታች ወርዶ ከመፈጥፈጡ በፊት ተራራው ወገብ ላይ የበቀለች ዛፍ ያገኘና አርሷ ላይ ይንጠለጠላል። ሆኖም ጥቂት አንደቆየ አጁ አየዛለ ሲሄድ አማራጮቹን ማሰላሰል ያዘ። ችው ብሎ ወደ ታች ከወረደ የመትረፍ ዕድል አይኖረውም። ከርቀቱና ከዳገቱ ቀጥተኛነት የተነሣ ወደ ላይ ለመንጠልጠልም የአንድ ሰው አቅም አይበቃም። እናም የሚያልፍ ሰው አንደሚሰማው

ገመድም እንደሚሰድድለት ተሰፋ በማድረግ እርዳታ ፍሰጋ መጮኹን ቀጠለ። “እዚያ ላይ አባካችሁ እርዳኝ” እያለ ለረጅም ጊዜ ቢጣራም ሰሚ አላገኘም። ተሰፋ ቆርጦና እቅሙም ተሟጦ ዛፉን ሊለቅቀው ጥቂት ደቂቃዎች ሲቀር ግን ድምፅ ከላይ መጣ።

“ጃክ፤ ትሰማኛለህ?”።

“አዎን ይሰማኛል፤ እዚህ ታች ነው ያለሁት”።

“እይሃለሁ ጃክ፤ ግን ደህና ነህ?”።

“አዎን ደህና ነኝ፤ ግን እንተ ማን ነህ? የትሰ ነው ያለኸው?”።

“እኔ እምላከህ ነኝ፤ ሁሉም ቦታ አለሁ”።

“እምላክ? እግዚአብሔር ነህ ማለት ነው?”።

“አዎን!”።

“እግዚአብሔር ሆይ፤ አባከህ እርዳኝ። ከዚህ ብታወጣኝ ደግሜ ኃጢአት አልሠራም። ጥሩ ሰው እሆናለሁ። ዕድሜዬን ሁሉ እገሰግልሃለሁ!”።

“አሁን ቃል አትግባ ጃክ፤ መጀመሪያ ላውጣህና በኋላ እንነጋገራለን። አሁን እንድታደርግ የ ምፈልገውን ልንገርህ”።

“እዘዘኝ ጌታ ሆይ፤ ያልከኝን ሁሉ አደርጋለሁ”።

“መልካም፤ ዛፉን ልቀቀው!”

“ምን?”

“ዛፉን ልቀቀው ነው ያልኩህ፤ በ እኔ ተማመን፤ ልቀቀው!”

ለጥቂት ጊዜ ፀጥታ ከሆነ በኋላ የጃክ ድምፅ ተሰማ።

“እዚያ ላይ፤ አባካችሁ እርዳኝ!”

ምን ያስተምረናል?

ሰዎች ያድነናል ብለው የጨበጡትን ነገር መጣል እይሆንላቸውም። ሁሉን ቻዩ እግዚአብሔር ደግሞ በእኔ ብቻ ታመኑ ይላል። እዚያ ላይ ነው መተላለፍ የሚመጣው። የሁሉን ቻዩን እምላክ ረድዔት ለመቀበል ሰንፈልግ ትዕዛዙንም መቀበል የግድ ይሆናል። ረድዔቱ የሚመጣው እርሱ ባሰቀመጠው ቅድመ ሁኔታ እንጂ እኛ ባሰመርነው ላይሆን ይችላልና።

ለዚህም ይመሰላል ቃሉ “በፍጹም ልብህ በእግዚአብሔር ታመን፤ በራሱም ማስተዋል አትደገፍ፤ በመንገድህ ሁሉ እርሱን አወቅ፤ እርሱም ጎዳናህን ያቀናልሃል። በራሱም አስተያየት ጠቢብ አትሁን፤ እግዚአብሔርን ፍራ፤ ከከፋትም ራቅ” የሚለው (ምሳ.3:5-7)።

እንሰናበት

እንባቢ ሆይ ጊዜዎትን ሰጥተው የገበታ ወጎቻችንን ስላነበቡ ከፍቅር ካፌ ምሰጋናዬ ይድረሰዎ። እርግጠኛ ነኝ

በቆይታም ምድራዊውን ታሪክ እየለቀምን እንዴት ወደ ለማይ መዳረሻ እንዳደረግነው በሚገባ ታዝበዋል። ደግሞም እዚህ ግቡ የማይባሉ የመሬት ወሬዎችን ሰብስበን መንፈሳዊ ማሠሪያ እንዳበጀንላቸው ደጋግመው ቃኝተዋል። ይህ ደግሞ ያለምክንያት አይደለም፤ የሰንዝሮን ታሪክ እየለማ አድጎ አለተሳሰቡ እንደ ሰንዝሮ ቁመት ያጠረውን ትውልድ ለሕተት ላለመድገም ነው። የማይሻረው የእግዚአብሔር ቃል የሚታየው ጊዜአዊ የማይታየው ግን ዘላለማዊ እንደሆነ አሰረግጦ ነገሮናልና። ኢየሱስ በምድራዊ አገልግሎቱ በርካታ ታሪኮችን እንደ ምላሌ አየተጠቀመ ያለተምር እንደነበር ማጤናችንም ለዚሁ ትልቅ መገለጥ በሩን ወለል አድርጎ ከፍቶልናል።

ጊዜውን ሳይነፍግ ለሰጠዎ የዘመናት ጌታ ታላቅ ሞገስ ይሁንና እነዚህን ትንንሽ ታሪኮች ሲያነቡ ይልቁንም በአተረጓጎማቸው ከፍ ሲሉ ቆይተው እነሆ ጨረሱ። መልካም አድርገዋል። ግን ከመሄድም በፊት እኔ አዘጋጁ እንድ አከብሮት ያልተለየው ጥያቄ ባቀርብልዎ ደስ ይለኛል። በተረት ተረት ሳይሆን በመስቀል መሥዋዕትነት ለተበጀቸው አዲሲቱ ኢየሩሳሌም ራስዎን አዘጋጅተዋል? ከሆነ አሰየው መንገድዎን በጥንቃቄ ይቀጥሉ። ካልሆነ ግን ይህንን ወርቃማ ዕድል ይጠቀሙበት። በመጨረሻ እንዳነበቡት የጃክ ታሪክ ያድነኛል ብለው የተጠመጠሙበትን ተሰባሪ ነገር ይልቀቁና የሕይወት ዛፍ በሆነው በኢየሱስ ላይ ይጣበቁ። እነሆ

ከዚህች በታች የሠፈረችውን እጭር ጸሎት በመድገም ጉዞዎን በልበ መጡነት ይጀምሩ።

“እግዚአብሔር ሆይ ስለ እኔ ኃጢአት ልጅህ በመስቀል እንዲሞት ለለፈቀድክ ተመሰገን። በደሴን ይቅር በለኝ። በከርስቶስ አዳኝነትና ጌትነት እምኛለሁ። እስከ ዛሬ የኖርኩትን ያለማወቅ ሕይወት ግን ከጀኝለሁ። እንደ ተሰፋህ ስሜን በሕይወት መዝገብ ጻፈው። ከዛሬ በኋላ እንደ ቃልህ እንድኖር አርዳኝ። በኢየሱስ ስም እሜን!”

ወደ እግዚአብሔር መንግሥት እንኳን ደህና መጡ። እንደ ፍቅር ካፌ ምግብ ቆይቶ ከሆድ በማይጠፋው የእምላካችን ቃል ራስዎን ይመግቡ። እንደ አርሰዎ ከሚያምኑ ጋርም ሕብረትን ያድርጉ። አገር ምድሩን እየዘርኩ ያልተሸቀጠ ወንጌል መለበክና ማስተማር ጀምራለሁና ንጉሡ ከፈቀደ በምድር እንድ ቀን እንተያይ ይሆናል። እልያም በአዲሲቱ ኢየሩሳሌም በሚደረገው የበጉ ሠርግ አራት ላይ አስከንገናኝ ለላም ይሁኑልኝ።

በእግዚአብሔር እምሳል የተፈጠሩ ሰዎች አንብበው ሲድኑ፤ አንብበው ሲጸኑ ብሎም ሲጽናኑ ማየት ደለ የሚያሰኘው አልፎም የሚያሰፈነድቀው ወንድምዎ ዓለማየሁ ማሞ ነው።

አስተያየት

በቤት ውስጥ ባለን የእብሮትና የአራት ጊዜ ላይ ዓሌክስ የሚተርከልን ተረቶች በርካታ ናቸው። ብዙዎቹ

እዝናኞች ብቻ ሳይሆኑ ትምህርት ሰጪዎችም ስለሆኑ ባለቤቱን እንድላይ አጠራቅሞ እንዲያሳትማቸውና ለተተኪው ትውልድ ተጽፎ እንዲቀመጥ ለላበረታታሁት በዚሁ መሠረት መጽሐፉን ለማዘጋጀት በቅቷል።

ፍቅር(ተ) ታደሠ

አ በ ር ክ ቶ ት

የመጽሐፉ አበርክቶት ለኤፍሬም ዓለማየሁ እንዲሆን ወለኛለሁ።

የዘጠኝ ዓመቱ ልጄ የተዋጣለት ተራኪ ነው። “ዶሮዋ በከተማ” የሚለውና በዚህች ጥራዝ ውስጥ ለናሙናነት የተጨመረው የእርሱ ትረካ በምድር አስካለሁ ፈጽሞ የምዘነጋው አይደለም። በሚጣፍጠው እንደበቱ እጆቹን እያወናጨፈና ዐይኑን እያሰለመለመ ሲነግረን በጣም እመስጥ ነበርና ደጋግሜ እንዲነግረን ጠይቄዋለሁ። እርሱም በብዙ ደስታ ታዝዞ ያንኑ አድርጓል።

እናም የዚህች ለየት ያለች መጽሐፍ መታወሻነት ለእርሱ መሆኑ ተገቢ ነው። ለ ኤ ፍ ሬ ም ዓለማየሁ!

ሁለቱ ከዋኩበት

በፍቅር ካፌ የዘወትር ታዳሚዎችና የታሪኮቹም ቀዳሚ እድማጮች የሆኑት የዓለማየሁ ልጆች ርብቃና ኤፍሬም እነዚህ ናቸው። በዚህ አጋጣሚም ርብቃና ኤፍሬም ጊዜ ወስደው በመጽሐፉ ጀርባ ላይ የሰፈረውን አለተያየት ለለጻፉ ደራሲው (ምድራዊ አባታቸው) ሊያመለግናቸው ይወዳል።

ለማሳወቅ ያህል

በበርካታ መጻሕፍት ዝግጅት ሥራ ላይ የመሳተፍ ዕድል ስለተሰጠኝ ደስተኛ ነኝ። ጽፌአለሁ፡ ገጥሜአለሁ፤ ተርጉሜአለሁ፡ እንዲሁም አርሜአለሁ። አሁን ደግሞ ይኸው የጓዳችንን ወጎች እካፈልኩ። ከነዚያ መሃል የሕትመት ብርሃን ያዩና እንባቢያን እጅ የገቡ ከሠላሳ በልጠዋል። በዚህች በመጨረሻዋ ገጽ ሲሦዎቹን ልዘርዘር...

ድርሰትና ዝግጅት

- 1) ኑሮ በእሜሪካ
- 2) ልጆችን ወደ እውነት መምራት
- 3) አነሚን ነበሩ?
- 4) የማዕበል መንገደኞች

ትርጉም

- 5) የወጣትነት ጥያቄዎች
- 6) የብርታቱ ምሥጢር

እርትዖትና አርማት

- 7) ሾተልና መስቀል
- 8) የጋብቻ እንቁቅልሽ

ግጥም

- 9) የዘመኑ ሰው
- 10) ለተሰጠኝ ዕድሜ

@amharicbooks24

@amharicbooks24

